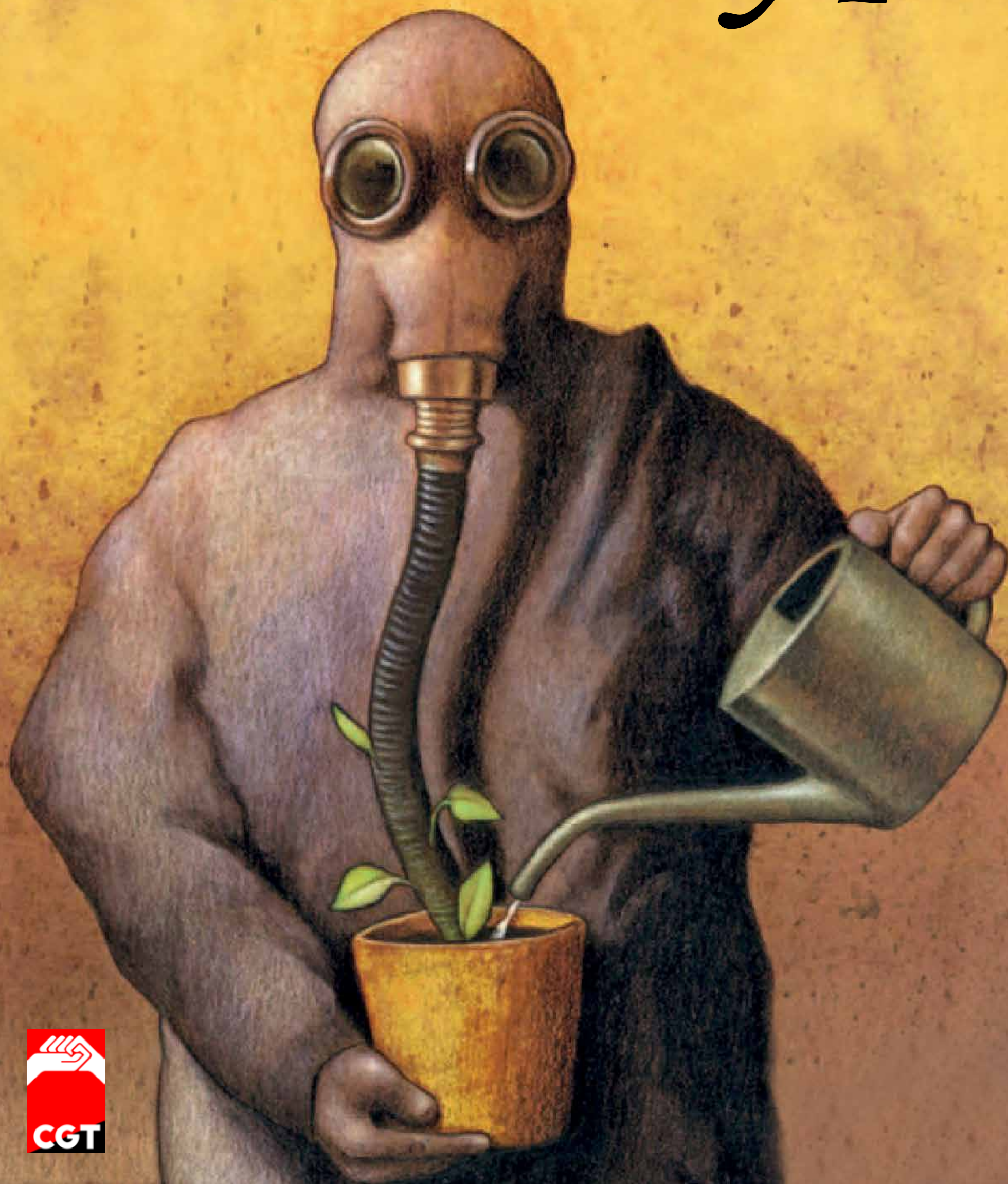

Catalunya A

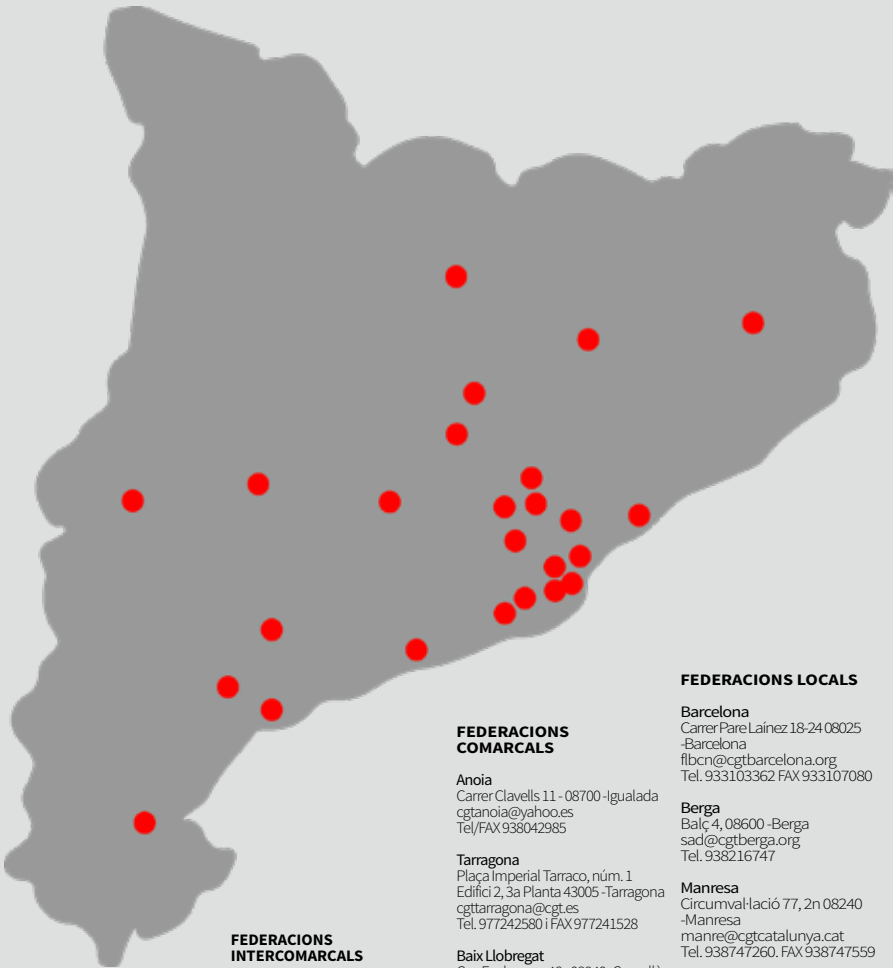

#TalMesComAquest

de l'11 al 15 de desembre, s'inicia el tristament famós Procés de Montjuïc, amb el primer consell de guerra dels detinguts anarquistes. Aquest procés repressiu, resposta a l'atemptat contra la processó del Corpus a Barcelona el 7 de juny del mateix any, portaria a la presó a més de 400 obrers i obreres, entre les quals hi figurarien Teresa Claramunt, José López Montenegro o Pere Coromines. Les condemnes foren des del desterrament fins als afusellaments, passant per dècades a la presó. El procés rep aquest nom perquè els detinguts foren reclosos al castell de Montjuïc.

ON ENS TROBEM?

- FEDERACIONS COMARCALS**
 - Anoia: Carrer Clavells 11 - 08700 - Igualada. cgtanoia@yahoo.es. Tel./FAX 938042985
 - Tarragona: Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1. Edifici 2, 3a Planta 43005 - Tarragona. cgttarragona@cgt.es. Tel. 977242580 i FAX 977241528
 - Baix Llobregat: Cra. Espilugues, 46 - 08940 - Cornellà. correu@cgtbaixllobregat.cat. Tel. 933779163. FAX 933777551
 - Baix Penedès: Nord, 11-13, 3r, 43700 - El Vendrell. cgt.baixpenedes@gmail.com. Tel./FAX 977660932
 - Barcelonès Nord: Alfons XII, 109. 08912 - Badalona. cgt_bn@yahoo.es. Tel./FAX 933831803
 - Garraf-Penedès: Lepant, 23, baixos. 08800 - Vilanova i la Geltrú. cgtvng@cgtcatalunya.cat. Tel./FAX 938934261
 - Alt Camp i Conca de Barberà: Carreer de la Zeta 6, 43800, Valls. cgtaltcampconca@cgtcatalunya.cat
 - Ponent: Darrer Sant Martí, 15, 1è 25004 - Lleida. lleida@cgtcatalunya.cat. Tel. 973275357. FAX 973271630
 - Terres de l'Ebre: Casal Popular Panxampla. Francesc Gil de Frederic, 6. 43500 - Terresrebre@cgtcatalunya.cat
- FEDERACIONS INTERCOMARCALS**
 - Girona: Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 - Girona. cgt_gir@cgtcatalunya.cat. Tel. 972231034. FAX 972231219
 - Baix Camp/Priorat: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 - Reus. baixc-p@cgtcatalunya.cat. Tel. 977340883
- FEDERACIONS SECTORIALS**
 - Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
 - Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
 - Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA**
 - Carrer Burgos, 59 baixos. 08014 - Barcelona. spccc@cgt.es. Tel. 935120481
- FEDERACIONS LOCALS**
 - Barcelona: Carrer Pare Lainez 18-24 08025 - Barcelona. filbcn@cgtbarcelona.org. Tel. 933103362 FAX 933107080
 - Berga: Balç 4, 08600 - Berga. sad@cgtberga.org. Tel. 938216747
 - Manresa: Circumval·lació 77, 2n 08240 - Manresa. manre@cgtcatalunya.cat. Tel. 938747260. FAX 938747559
 - Rubí: Colom, 3-5, 08191 - Rubí. filcgt_rubi@hotmail.com. Tel./FAX 935881796
 - Sabadell: Roselló 10, 08207 - Sabadell. cgtcsabadell@cgtcatalunya.cat. Tel./FAX 937450197
 - Terrassa: Ramon Llull, 130-136, 08224 - Terrassa. cgtterrassa@gmail.com. Tel. 937335006
 - Castellar del Vallès: Pedrissos, 9 bis, 08211 - Castellar del Vallès. cgt.castellar-v@terra.es. Tel./FAX 937142121
 - Sallent: Clos, 5, 08650 - Sallent. sallent@cgtcatalunya.cat. Tel. 938370724 - FAX 938206361
 - Viladecans: C/ Sant Marià 72, 08840 - Viladecans. fl.viladecans@cgtcatalunya.cat. Tel. 936590814 - 610072649

No tenim un planeta B

“No tenim un planeta B” resava una pintada a una paret d'un carreró. Realment, poques coses més certes hi ha que aquesta sentència. Acostumats i acostumades com estem a la immediatesa, a l'ara, a l'aquí, al consum desenfrenat, a l'obsolescència programada... potser una idea com aquesta potser ens impacta més del compte. Si ens carreguem aquest planeta, de ben segur que l' Amazon en tenen un de nou. I més barat.

És també potser repetitiu dir que aquesta condemna que ens aboca a l'autodestrucció ha estat sentenciada pel sistema econòmic en el qual vivim. Que sí, que podem reciclar, que podem anar en bicicleta aquí i allà, que podem practicar un consum responsable i de proximitat... és clar que podem, però el problema persistirà si no encertem a trobar l'arrel del problema. Resulta que en aquesta cimera sobre el canvi climàtic del COP25 es reuneixen precisament aquells que són els responsables, o els titelles i els enviats dels responsables, del desastre climàtic que vivim. Per molt que es rentin la cara amb cimeres, o arribin a acords que esdevenen paper mullat. El capitalisme, com deia el mestre Galeano, és el món al revés.

I no volem ser més repetitius però l'emergència climàtica és la mateixa emergència que l'emergència social. L'emergència que deixa dia a dia a milers de persones sense casa, sense treball, sense res per posar-se a la boca. La mateixa emergència que condemna pobles sencers a l'extinció, o que en permet perpetrar el seu extermini amb l'ús de les forces militars dels estats, com el cas del Kurdistan. La mateixa emergència que parlen les nostres companyes quan són violades i assassinades a mans del patriarcat. Una emergència davant la qual la CGT no hi pot restar passiva. Una emergència que ens interpel·la. Els i les militants del Sindicat hem d'estar permanentment mobilitzats/des, perquè ja no és només una qüestió de sou, ens hi va la vida. És urgent el canvi social, o el canvi climàtic promogut per aquest capitalisme depredador ens abocarà a totes a l'extinció.

No som els qui defensen el planeta, som el planeta que es defensa.

INDAMUDS

TEMA DEL MES	
MOBILITZACIÓ ENFRONT DE LA COP25	3-5
SINDICAL	
LA MOTXILLA AUSTRIACA, UNA HISTÒRIA DE PORT	6
FORT CREIXEMENT DE CGT A LES UNIVERSITATS	7
EPIF: LLUITA SINDICAL I ACCIÓ DIRECTA	8-9
PERSPECTIVA DE GÈNERE A LA LPRL	10
NOTÍCIES SINDICALS	11
OPINIÓ	
NEGOCI VS. SOLIDARITAT	12
MILITÀNCIES SENSE NORD	13
L'ENTREVISTA	
HUGO GÓMEZ-PINTADO	14-15
EL DOCUMENT	
EL DECRET DIGITAL TAMBÉ VA EN CONTRA TEVA	16-17
SOCIAL	
UN CONGRÉS PER GUANYAR	18
CARAVANERES CEGETERES	19
LES NOSTRES VEUS	
CONTRA LES VIOLÈNCIES MASCLISTES : AUTOORGANITZACIÓ ANARCOFEMINISTA	20-21
LAS PALANCAS	21
INTERNACIONAL	
ATUREM LA GUERRA, DEFENSEM ROJAVA	22-23
DINAMITA DE CERVELL	
EL FAR	24
DICCIONARI MILITANT	25
CULTURA I OCI	
RECOMANACIONS I RECEPTES	26
HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS	27
AL TINTER	
PARLEM AMB GERARD GÜELL	28

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
Disseny i Maquetació: Pau Rigol
Portada: del llibre "The great climate robbery"
Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Marta Minguella, Xavi Rojals, Laura Gómez-Pintado, Daniel Mulero, Gerard Sandoval, Danislava Marinova, Rosalia Molina, Didac Salau, Rubén Pérez, José Cabrejas, Julián Guisado, Patricia Muñoz
Col·laboracions: Paco Martín, Ermengol Gassiot, Sara Díaz, Pilar Frey, Carlos Pérez, Carlos Torres, Hugo Gómez-Pintado, Iru Moner, Carme Álvarez, Joan Salero, Ferran Aisa, Agustí Guillaumon, Gerard Güell, Jordi F., Dones Llibertaries, Jordi F., Coordinadora d'Informàtica de la CGT i sindicats i seccions sindicals de la CGT de Catalunya.
Redacció i subscripcions: Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
Tirada: 13.000 exemplars

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com: cgt-cat@cgtcatalunya.cat o comunicacio@cgtcatalunya.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Mobilització sense precedents enfront de la COP25

L'any 2019 ha marcat un abans i un després en la lluita pel planeta. Mobilitzacions com el 15M, el 27S i el 70 han fet història no només a nivell estatal, sinó també mundial, amb milions de persones als carrers demanant mesures immediates davant la crisi ecològica i social. La col·laboració entre multitud de col·lectius (socials, ecologistes, estudiantils, etc.) ha permès articular un moviment que el passat 27 de setembre es comprometia, sota el lema "Totes pel clima", a generar un despertar col·lectiu davant un sistema depredador en allò social i ambiental. Aquesta nova onada de mobilitzacions, la coordinació entre diverses organitzacions de la societat civil, i d'una ciutadania cada vegada més compromesa constitueixen el context en el qual arriba la COP25 a Madrid, convertint aquest esdeveniment en una oportunitat per a la classe política de demostrar que aposten per la vida i el futur del planeta.

El trasllat de la cimera de Santiago de Xile a Madrid ha suposat un esforç logístic sense precedents pels grups activistes de totes dues localitzacions, però seria injust obviar que aquest canvi d'ubicació no és un mer obstacle, sinó que ha suposat la pèrdua de veus vitals que ja no seran escoltades a la cimera, com les dels pobles indígenes. Les organitzacions convocants de la Marxa pel Clima condemnen de manera taxativa i sense embuts la violació de Drets Humans a Xile i exigeixen el seu cessament. La repressió contra el poble xilè per part del seu govern és un atac a la democràcia i a la lluita per la justícia social i ambiental. La Marxa pel Clima fa aquesta condemna extensible a la resta de zones del món on s'estan produint els mateixos processos o semblants.

Per tots aquests motius i molts més, la societat sortirà al carrer per deixar clar a la classe política que els ulls del món estan posats a la cimera. El proper 6 de desembre es produiran dues mobilitzacions mundials a Santiago de

Xile i a Madrid, unes manifestacions que amb una veu única traslladaran que enfront de la inacció dels governs les persones estem disposades a plantar cara davant l'emergència climàtica. Continuar tolerant les polítiques extractivistes i fòssils, com les zones de sacrifici xilenes, són inadmissibles. La falta de voluntat de les nacions d'enfrontar l'emergència socioecològica només comporta major degradació ambiental, l'alarmant pèrdua de biodiversitat, majors desigualtats, la impossibilitat de reduir la fam en el món o millorar l'accés a l'aigua i un llarg etcètera.

L'emergència climàtica ja no és un concepte susceptible de ser debatut. És aquí, és real i són moltes les veus diverses necessàries per a fer-li front. Les de les dones, tantes vegades fetes callar i invisibilitzades, compleixen un rol fonamental en les lluites tant des del Sud com des del Nord global, no sols com a víctimes del sistema si no també com a agents actives del canvi. Les de la joventut mobilitzada pel clima, que veuen perillar el seu futur, i el seu present. Les de les comunitats i poblacions indígenes, que cada dia es juguen defensant els béns naturals comuns i pateixen les pitjors conseqüències del canvi climàtic. I les de tota la vida en el planeta. >>

“És inadmissible que (...) institucions públiques segueixin lliurats a les pressions de les grans empreses”

El món va despertar davant l'emergència climàtica

El setembre passat van sortir al carrer milions de persones per reclamar el dret a un present i futur digne, sense deixar a ningú enrere. Milers de municipis van acollir manifestacions impulsades per una joventut mobilitzada pel clima que exigien que, enfront de l'emergència climàtica, són necessàries mesures capaces d'atacar un sistema que genera una creixent i inacceptable degradació social i ambiental.

Després de la renúncia del Brasil a presidir la COP25, acompanyada de polítiques anticlimàtiques que han portat a la major desforestació de la selva amazònica en els últims anys, les decisions del govern xilè de Sebastián Piñera de cancel·lar la celebració de la COP25 a Xile –ignorant els moviments socials xilens i de la resta d'Amèrica Llatina i el seu treball previ de mesos– i del govern en funcions de Pedro Sánchez d'acollir l'esdeveniment, situen a Madrid com l'altaveu de les persones que ja estan patint les conseqüències de la crisi climàtica i aquelles que les sofriran en les pròximes dècades.

Condemnem de manera taxativa i sense embuts la violació de Drets Humans a Xile i exigim el seu cessament. La repressió contra el poble xilè per part del seu govern és un atac a la democràcia i a la lluita per la justícia social i ambiental. Fem aquesta condemna extensible a la resta de zones del món on s'estan produint els mateixos o semblants processos.

L'Acord de París és un acord dins del Conveni Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (CMNUCC) que estableix mesures per a la reducció de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle a partir de l'any 2020. L'Acord va ser negociat durant la XXI Conferència sobre el Canvi Climàtic de París i adoptat per 195 països el 12 de desembre de 2015.

Els resultats de la Conferència de les Parts (COP 21) cobreixen àrees considerades essencials per la política climàtica:

>>Mitigació: reducció de les emissions prou ràpida com per aconseguir l'objectiu de temperatura.

>>Un sistema de transparència i de balanç global i una comptabilitat per a l'acció climàtica.

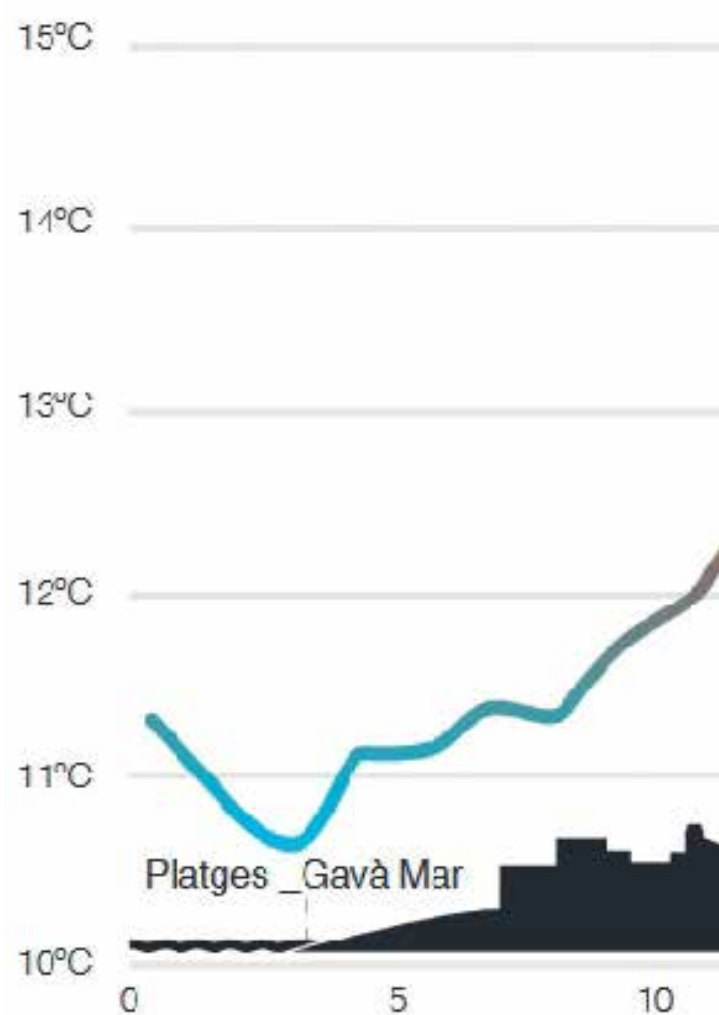
>>Adaptació: enfortir la capacitat dels països per fer front als impactes del canvi climàtic.

>>Pèrdues i danys: enfortir l'habilitat per recuperar-se dels impactes climàtics.

>>Suport: inclòs el suport financer perquè les nacions construeixin futurs nets i resilients.

L'últim informe del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC), publicat l'agost passat, assenyala que la reducció de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle de tots els sectors és l'única manera de mantenir l'escalfament global per sota de 1,5 °C. La comunitat científica alerta del deteriorament d'un gran nombre d'ecosistemes, tant terrestres com marins, així com del punt de no retorn enfront del canvi climàtic. Els recents informes sobre l'estat de la biodiversitat del IPBES (Plataforma Intergovernamental de Biodiversitat i Serveis Ecosistèmics) assenyalen que al voltant d'un milió d'espècies entre animals i plantes es troben a la vora de l'extinció com a conseqüència de les activitats humanes. Així mateix, no respondre amb suficient rapidesa i contundència a l'emergència climàtica, ecològica i social suposarà la mort, el desplaçament i l'augment de la pobresa extrema per a milions de persones, a més de l'extinció de moltes espècies i, fins i tot, d'ecosistemes complets. La realitat és que les emissions continuen incrementant-se a nivell global mentre que la falta d'ambició dels estats condemna el planeta a un escalfament molt superior a 1,5°C.

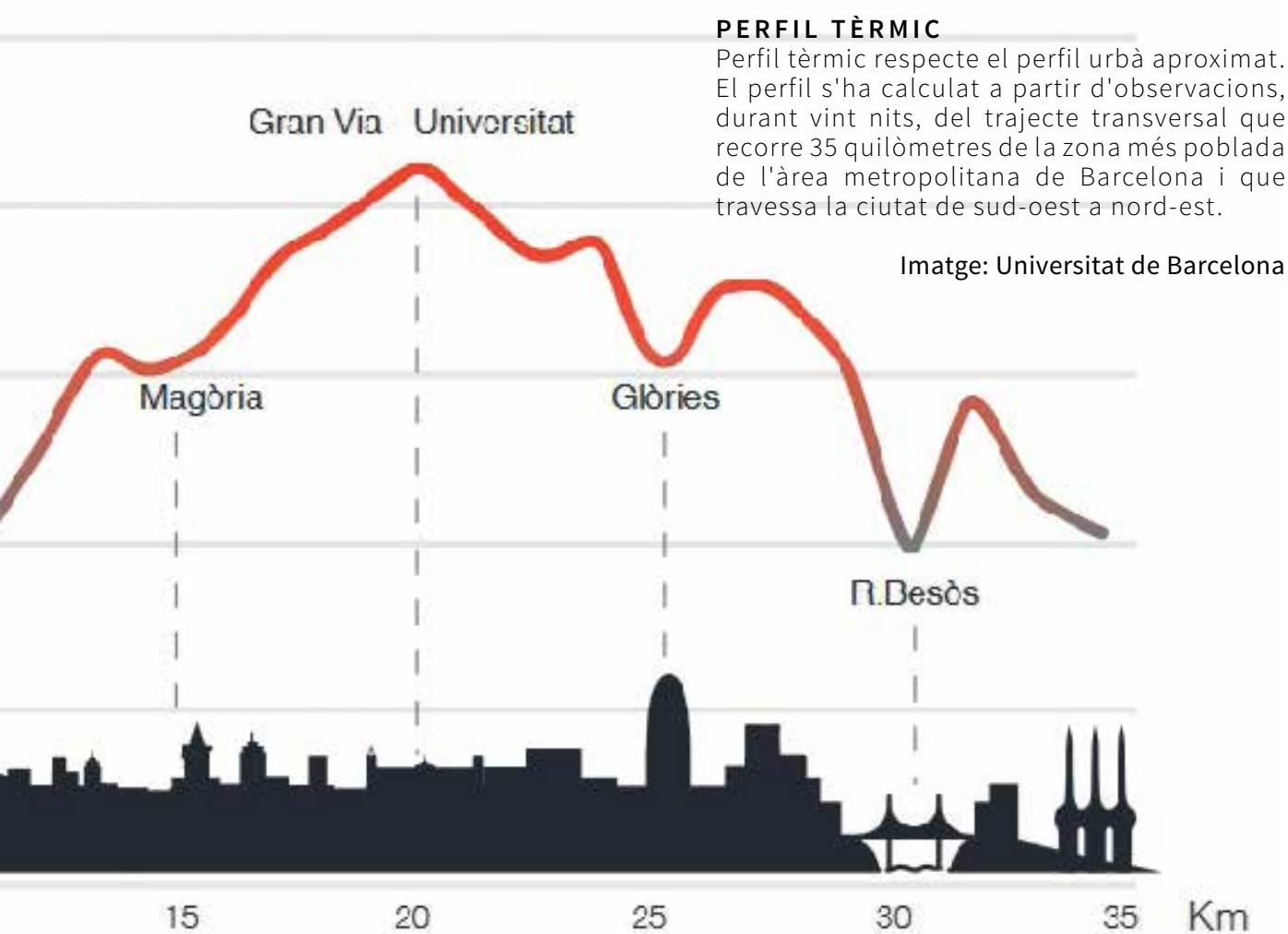
L'any vinent hauria de començar a aplicar-se l'Acord de París. No obstant això, moltes de les qüestions claus segueixen bloquejades o sense resoldre's. La COP25, a més de tancar les normes sobre comptabilitat i presentació dels compromisos, el conegut com a llibre de normes, hauria de suposar un avenç clar en la provisió de fons suficients i importants millores en instruments com el Fons Verd pel Clima o el Mecanisme de Varsòvia per a les pèrdues i danys, unes eines fonamentals per a pal·liar les pitjors conseqüències que ja ha provocat i provocarà la contínua crema de combustibles fòssils.

És inadmissible que tants governs, parlaments, partits polítics i institucions públiques segueixin lliurats a les pressions de les grans empreses, els bancs i els mercats financers, en lloc de vetllar pel bé comú, per les persones i el planeta que ens sosté. Afrontar l'emergència climàtica és incompatible amb el fet que els combustibles fòssils continuïn rebent centenars de milers de milions d'euros d'ajudes públiques tots els anys. Exigim als governs participants en la COP25 que reconeixin que la inacció

“L'emergència climàtica ja no és una cosa oberta a debat”

climàtica actual i insuficient ambició que reflecteixen els compromisos més ambiciosos dels països ens conduiran a un escalfament global desastrós per a la vida, que superaria els 3,5°C.

És irresponsable que a un any de l'inici de l'aplicació de l'Acord de París segueixi sense existir cap mecanisme capaç de forçar accions i mesures que obliguin al fet que els compromisos nacionals s'ajustin una ruta de descens de les emissions compatible amb les indicacions científiques. La COP25 ha de fixar la voluntat expressa de tots els països d'eleva l'ambició dels seus compromisos abans de la COP26 de 2020. Aquest compromís de major ambició ha de ser liderat per la Unió Europea i el G20, més ara que acull la celebració de la cimera al seu territori, i el govern d'Espanya ha d'alinear-se inequívocament amb aquesta crida a una major ambició, que ha de plasmar en objectius i mesures més exigents que els actuals en totes les polítiques econòmiques, energètiques, de transport, agrícoles, ramaderes, de conservació dels ecosistemes i de cooperació internacional. De la mateixa manera, la transició ecològica requereix de la participació de tota la ciutadania en la presa de decisions. L'establiment de mecanismes reals i efectius de proposada execució i avaluació de les polítiques climàtiques ha de permetre la plena participació de tota la ciutadania.

Un model de desenvolupament capitalista i depredador basat en un creixement econòmic infinit és incompatible amb els límits planetaris. És necessària una transició cap a models ecosocials sostenibles, amb menor consum de materials i energia, que no desbordin els límits biofísics del planeta. Apostar per un nou model energètic rebutjant les falses solucions com l'energia nuclear, la geoingenieria o els biocombustibles com l'oli de palma.

Conscients de l'emergència ecològica en la qual vivim i de la temerària inacció dels governs mundials, diverses organitzacions, plataformes i moviments socials, sindicals i ambientals de tot l'estat espanyol; ens unim a la crida realitzada per tota la comunitat internacional, i especialment de la joventut mobilitzada pel clima en Fridays for Future, de tornar a sortir al carrer exigint dissabte vinent 6 de desembre mesures reals i ambicioses a la comunitat internacional reunida en la COP25.

Una manifestació en solidaritat amb les persones i els pobles que pateixen amb especial virulència la degradació ambiental i social que han suposat les polítiques neoliberals esteses pel planeta. A Xile i per tot el món hi ha clars exemples de com es vulneren sistemàticament drets humans i ambientals. A Xile la política extractivista, les zones de sacrifici i la política hidràulica devastadora amb regions completes són exemples del que no és permisible. La denúncia d'aquests fets hauria de tenir el seu altaveu en la COP25 i una transició justa i equitativa.

Gairebé no queda temps per frenar l'emergència climàtica i necessitem que se senti la veu de tots els pobles i persones, a Santiago de Xile i a Madrid, la veu de la joventut mobilitzada pel clima, de les poblacions indígenes que pateixen les causes i les conseqüències del canvi climàtic, de les dones que compleixen un rol fonamental en la lluita climàtica i la veu de tota la vida en el planeta.

EL FIL

CGT Catalunya
 @CGTCatalunya
 20 nov. 2019

Avui fa 83 anys que l'anarcosindicalista Buenaventura Durruti va morir al front de Madrid mentre estava fent el que va fer tota la seva vida: lluitar per l'ideal d'un món igualitari i solidari, combatent el feixisme.

L'enterrament de Durruti a Barcelona va ser massiu, mostrant el reconeixement i estima del proletariat català a una de les persones que duïen un nou món al seu cor i treballava per assolir-ho.

Durruti va ser sempre un home d'acció. Amb altres anarcosindicalistes com García Oliver, Ascaso o Quico Sabater va formar part de "Los solidarios", un grup d'acció que va fer front al terrorisme i assassinats de la Patronal durant els anys 20, retornant bales amb bales.

Després d'esclafar el feixisme, la CNT es converteix en l'organització que, de facto, controlava Catalunya. S'inicia un període de col·lectivititzacions que s'estén a l'Aragó a mida que arriben milícies anarquistes i Poumistes. Encara avui es recorda el pas de la 'columna Durruti'.

Des de la CGT de Catalunya volem reivindicar la seva memòria i el llegat que deixa: L'exemple de la seva vida i dignitat obrera. Agafem totes aquell fil roig-i-negre que està ben viu avui dia i que ens entrega des de fa ja 83 anys.

La motxilla austríaca, una història de por

A finals del passat mes d'octubre es va tornar a parlar d'un tema molt oportú per als dies previs a Halloween. Mentre provàvem les disfresses més terrorífiques i monstruoses, la realitat va superar, de mot, aquests horrors imaginaris quan vam saber que, un cop més, el PSOE pretén implantar a Espanya la "motxilla austríaca" (ja ho havia plantejat al Programa Nacional de Reformes de 2019, i Zapatero al 2010). Us explicarem perquè això té trampa, y gorda.

Sona bé. Al cap i a la fi és la "motxilla austríaca" i no sembla que els hi vagi malament als austríacs. Però a l'hora de comparar aquest tipus de mesures s'ha de comparar els sistemes globalment, no la mesura aïllada. A la legislació laboral es contraposen interessos d'empresaris i treballadors i el resultat és un equilibri entre ambdós (o aquesta és la teoria): si una mesura afavoreix a un grup, hi haurà una altre que l'equilibri afavorint l'altre. Desenvolupem això després, però és aquí just on hi resideix la trampa gorda.

Què és la motxilla austríaca?

La motxilla austríaca és una quantitat de diners que es va apartant de cada nòmina i s'acumula en un fons d'inversió per a que el treballador pugui utilitzar-lo posteriorment en cas d'atur o per a la jubilació.

Hi ha un debati sobre si això significa que el treballador es paga la seva pròpia indemnització per acomiadament, però ens sembla un debat secundari. El que l'empresa paga per cada treballador és una despesa que intentarà minimitzar per a maximitzar beneficis. Hi ha factors que limiten la seva capacitat per a fer-ho: l'oferta i la demanda de treball, la capacitat de negociació col·lectiva dels treballadors, el SMI, els convenirs... Però si no canvia cap d'aquests factors, a les empreses els hi dona igual pagar les quantitats de la motxilla austríaca "de la seva butxaca" o que es descomptin dels salaris bruts dels treballadors: en el primer cas, el que faran serà disminuir els salaris en aquesta quantitat.

L'autèntic problema és que aquí la "motxilla" substituiria les indemnitzacions per acomiadament improcedent (segons el Programa Nacional de Reformes per a 2019 es crearia un fons "que permeti als treballadors fer efectiu l'abonament de les quantitats acumulades al seu favor en els suposats d'acomiadament improcedent, de mobilitat geogràfica, pel desenvolupament d'activitats de formació o en el moment de la seva jubilació"). Al marge de com i quant es pagui, això no desincentiva els acomiadaments. En el moment d'acomiar la despesa per a l'empresa és nul·la, doncs ja s'han

aportat les quantitats que s'han de pagar. Es presenta com una mesura que, entre d'altres coses, contribuirà a reduir la temporalitat dels contractes. Com? Tots els contractes serien "indefinitos", però temporals de facto: si et poden fer fora sense més, de què serveix un contracte indefinit?

Posem-nos el típic sombrero de tirolès, amb la seva ploma inclosa, i viatgem a Àustria per a veure què passa allà. A Àustria, aquesta "motxilla" serveix per als acomiadaments procedents. I què passa amb els improcedents? No existeixen. A Espanya l'acomiadament és lliure però indemnitzat. A Àustria

no és lliure; si l'empresa no ho justifica, l'acomiadament és nul i s'ha de readmetre el treballador (excepte que s'arribi a un acord econòmic que acceptin ambdues parts). Per això diem que s'ha de comparar els sistemes globalment: es podria acceptar el sistema austríac d'acomiadaments que no permet acomiadar sense acreditar la causa, però aquest no és el debat. Aquí el que es vol és combinar el pitjor d'ambdós sistemes, és a dir, acomiadament lliure i gratuït.

El somni humit de la patronal!

Coordinadora d'Informàtica de la CGT

s'han de comparar els sistemes globalment, no la mesura aïllada

EL SEMÀFOR INSURRECTE

Jeanine Áñez

Aquesta diva boliviana s'ha autoerigit presidenta de tots els bolivians i bolivianes després que el cop d'estat de l'exèrcit aconseguís fer fora el president legítim Evo Morales. Sembla que Guaidó va crear escola, i ara, qualsevol gusano de les multinacionals pot erigir-se president de països llatinoamericans. Des del Catalunya li desitgem una curta, accidentada i mortífera legislatura.

Fort creixement de CGT a les universitats

En 12 anys la CGT ha experimentat un fort creixement a les universitats públiques catalanes, tant en el personal d'administració i serveis (PAS) com en el personal docent i investigador (PDI). Aquest creixement s'ha accelerat especialment el darrer any, en un context de conflictivitat i un marcat increment de la nostra acció sindical.

Seccions sindicals a totes les universitats

Les xifres parlen per si soles. L'any 2006 la CGT només disposava de dues seccions sindicals a les universitats públiques catalanes. Una a la Universitat de Barcelona (UB) i l'altra a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). La primera era bàsicament d'afiliades del PAS mentre la segona ho era de PDI. Els darrers anys aquesta dualitat s'havia acabat i al les dues l'acció sindical es va expandir a tots els àmbits dels seus treballadors/es i es va crear la secció sindical de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). De totes maneres, el fort creixement l'actualitat la CGT te seccions sindicals a totes les universitats públiques de Catalunya. El darrer any s'han creat seccions sindicals a les següents universitats: Universitat Pompeu Fabra (UPF), Universitat de Girona (UdG), Universitat de Lleida (UdL) i Universitat Rovira i Virgili (URV).

I més lluita sindical

L'expansió del sindicat ha tingut una forta repercussió en les lluites dels i les treballadores de les universitats i, en gran mesura, també ha sigut conseqüència d'aquestes lluites. L'augment de l'afiliació i la organització s'ha produït especialment en els àmbits més precaris. Està sent molt més destacat en els treballadors/es laborals, molts dels quals tenen contractes molt precaris, que en els funcionaris. I també en els sectors on aquesta precarietat és més exagerada.

Durant aquest període la CGT s'ha implicat en nombroses lluites a les universitats i en moltes d'elles n'està sent el referents. La més recent és la lluita per l'aplicació de millores en els contractes d'investigadors/es predoctorals, que ha comportat la realització de vagues, manifestacions, ocupacions, ... i diverses accions legals a Inspecció i al TSJC. Fruit d'aquestes

vagues a la UAB la lluita es va guanyar amb un acord directament amb CGT.

Altres lluites en les que el sindicat hi és present de forma constant són les del professorat associat, interins i altres figures de PDI precaris i les de la regularització dels contractes de PAS dependent de projectes. El sindicat també està present en lluites més globals i per mesures socials dins de les universitats, des de la defensa de l'escola bressol a la UAB o les lluites contra retallades, privatitzacions i augment de les taxes a les universitats.

I augment de la representació sindical

L'expansió sindical de CGT també ha revertit en un increment de la presència del sindicat en els comitès d'empresa. Aquest fet ha motivat que a data d'avui, i per primera vegada, la CGT estigui present a la mesa del PDI laboral, amb el 19,7% dels i les delegades al conjunt de Catalunya i del PAS laboral, amb més del 11% de delegats/des.

I de la repressió

Sovint aquesta lluita ha comportat denúncies i intents d'acomiadaments contra companyes del sindicat. Un dels casos va ser l'acomiadament de la Merce, de la UAB, qui havia destacat en la lluita contra el tancament de l'escola bressol que hi havia al campus de Bellaterra i que va ser acomiadada quan va figurar com a cap de la llista de CGT a les eleccions del PAS ara fa 4 anys. Un altre és el cas dels 27 i més, on es demana presó per 25 antics estudiants de la UAB i 2 treballadors, un d'ells afiliat a CGT. Altres exemples han sigut l'aplicació de penes per la llei mordassa a piquets, identificacions, etc. Tot plegat no ha frenat ni l'augment de la lluita i el creixement del sindicat.

Redacció Catalunya

Alicia Rubio

Aquesta gent de Vox ens donaria per omplir semàfors fins al 2078. Aquest cop la diputada al ple de Madrid, s'ha quedat tan ampla dient que el feminisme és "càncer", i diu que entre les seves preocupacions hi situa el "lesboterrorisme" i el "pornoterrorisme". La diversitat, per ells és terrorisme. De totes formes, no està de més dir que, potser, una mica de "càncer" al seu cervell potser la faria tornar a la realitat. Alicia al país de les lesboterroristes.

Juan Sánchez-Calero

Després de defensar Mario Conde en el famós judici del Banesto, la seva carrera meteòrica l'ha portat a fer de president d'Endesa i, des d'allà, ens ha donat una lliçó monumental de periodisme. Aquest figura, va comprar les portades de tots els diaris de gran tirada per explicar les grans accions anti canvi climàtic que el monstre de l'energia explicaria a la cimera del clima. Llastimosament, quan ens va trucar al Catalunya, el nostre director estava dormint, i no va agafar el telèfon. Hem perdut la millor portada de la història teta. Un altre dia serà...

Las Tesis

Aquestes dones han fet viral una intervenció anomenada "Un violador al teu camí" que ha aconseguit ressò mundial arran del 25 de Novembre, dia per l'eradicació de la violència masclista. A base d'un ball multitudinari, les dones assenyalen qui són els responsables de les violacions, que sovint s'atorga a elles mateixes. Davant d'aquesta iniciativa, repetida en moltíssims països, només podem fer que aplaudir i desitjar que s'estengui encara més.

EPIF: Lluita sindical i acció directa

Des de març de 2019 la CGT i el col·lectiu de Doctorands en Lluita van emprendre un camí conjunt de lluita sindical i acció directa, on el compromís per millorar les condicions de treball d'un col·lectiu laboral vulnerable, el personal investigador en formació de les universitats públiques, fa que l'escalada de tensió patronal-classe treballadora vagi en augment.

Hem d'ubicar el començament d'aquesta lluita al mes de març de 2019. L'Estat Espanyol va aprovar per Reial Decret una llei, l'Estatut del Personal Investigador en formació (a partir d'ara l'anomenarem EPIF) que suposa la millora substancial de milers d'investigadors predoctorals arreu de l'Estat, ja que es regula aquesta figura com a personal laboral i fixa unes retribucions salarials mínimes. Aquesta nova conjuntura era especialment important a Catalunya, on un bon nombre dels ajuts predoctorals provenen de la Generalitat de Catalunya i són finançats en gran part per fons europeus. Aquests tenen una durada total de tres anys, temps insuficient per assolir l'objecte del seu contracte, és a dir, un tema de recerca innovador que es materialitzi en la defensa d'una tesi doctoral. La realitat és esfereïdora: un gran nombre d'investigadors predoctorals, infrafinançats, ha de finalitzar el seu projecte doctoral acollint-se a l'atur, el que comporta continuar assistint al lloc de treball sense cap mena de contracte laboral que assegurï un salari digne i unes mínimes condicions de seguretat laboral, posant en condició de risc al treballador en benefici de les empreses.

És una situació, si fa no fa, tragicòmica, ja que l'article 6 de l'EPIF no deixa dubte: si el doctorand no ha acabat la seva recerca, el contracte s'ha d'aplicar

automàticament i no ha de dependre de la bona voluntat de la empresa ni de decisions arbitràries de la política institucional. Amb l'aplicació de l'EPIF i la pròrroga del contracte a totes les persones que disposin, n'hi hauria prou per cobrir aquella franja de temps que cal per dur a terme amb qualitat científica la recerca. La realitat demostra que tres anys són insuficients, veient-se la qualitat de la recerca minvada quan es plantegen projectes de recerca doctoral molt acurats en el temps, a banda de l'alt grau d'estrès psicològic que acompanya aquest col·lectiu per múltiples raons. Entre aquestes, per exemple, pel simple fet d'haver de dur a terme amb èxit un projecte de recerca infravalorat en temps i salari, la manca

d'oportunitats laborals lligades a la recerca un cop finalitzada l'etapa predoctoral, l'obligació de buscar continuïtat laboral a l'estranger amb l'alt cost personal que comporta, etc.

Si fem marxa enrere en el temps, el conflicte es va guanyar el mes de maig a la Universitat Autònoma de Barcelona, on s'ha aplicat la llei en la seva totalitat gràcies a les mobilitzacions dutes a terme pel Personal Docent i Investigador amb la solidaritat d'una gran part de la comunitat universitària. La vaga del 28 de maig va arreplegar més d'un centenar de treballadors plenament conscienciats que la lluita és l'únic camí. L'acció directa va permetre que la següent convocatòria de vaga vigent, organitzada coincidint amb el dies de

“Si l'EPIF no s'aplica (...) 240 treballadores aniran al carrer només a Catalunya”

selectivitat a principis del mes de juny, no s'hagués de portar a terme, ja que la UAB va acceptar aplicar la llei proveint a les treballadores i treballadors doctorals de l'ampliació del contracte al quart any.

Tanmateix, la situació no és tan favorable a la resta d'universitats de Catalunya, centres de recerca adscrits i centres de recerca de Catalunya (CERCA), que han aplicat de forma irregular l'increment salarial, però neguen la possibilitat de prorrogar

els contractes vigents, provocant que, a dia d'avui, 79 investigadors i investigadores de Catalunya hagin finalitzat el seu contracte i continuïn treballant a l'atur. Si l'EPIF no s'aplica amb urgència, d'ara al més d'abril al voltant de 240 treballadores aniran al carrer només a Catalunya.

A més a més, la Generalitat ha tornat a ofertar els ajuts a la contractació de personal predoctoral amb un pressupost

acurat per tres anys, obrint la possibilitat a les universitats i centres de recerca a negar-s'hi novament. Per això, la CGT ha interposat una demanda de conflicte col·lectiu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) contra les universitats i centres de recerca catalans (tret de la UAB) per l'incompliment de l'anteriorment esmentat a l'article 6 del Reial Decret 103/2019. Aquesta primera denúncia ha motivat que Inspecció de Treball iniciï un procés contra les universitats per inaplicació de l'EPIF que els pot suposar importants sancions econòmiques.

Tot això sense deixar de tenir present la importància de l'acció directa: després de l'acte de protesta en la jornada

d'inici de curs a les Universitats Catalanes, la patronal i el govern de la Generalitat va interpel·lar el col·lectiu a tot un seguit de reunions sense cap tipus de voluntat negociadora i simplement per allargar el temps d'inacció política, argumentant la manca de fons per finançar els treballadors més precaris del sistema públic. En aquest context, vam decidir ocupar durant 24 hores la seu de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i Recerca, ubicada al Passeig Lluís Companys de Barcelona, exigint responsabilitats respecte a les treballadores.

Tanmateix, la lluita del personal precari a la universitat i centres de recerca públics no finalitza només en

aquest punt, havent-hi molts fronts oberts. Al personal acadèmic i investigador de les universitats públiques, precari i amb data de caducitat, se li obre un llarg camí de lluita per davant abans d'aconseguir millores en les condicions de treball. Per aquesta raó, l'EPIF connecta directament amb els conflictes d'investigadores postdoctorals i professorat associat i interí, que pateix els excessos de les dinàmiques privatitzadores que són cada cop més evidents des de les retallades de l'any 2010 i lluita per l'obertura de places públiques a les universitats i centres que assegurin fer ciència i docència en condicions de dignitat.

Cal remarcar l'exemple de lluita sindical en col·lectius tan segmentats com són els acadèmics, on les dinàmiques competitives segreguen i aïllen els treballadors en detriment de la força col·lectiva. En aquest cas, el treball de dia a dia, el contacte entre persones, l'organització d'assemblees, l'acció directa i el suport mutu estan donant els seus fruits. I no tenim cap dubte que guanyarem. Qui sap què sembla, no tem la collita.

CGT UAB

Col·lectiu doctorades en lluita

“Se'ns obre un llarg camí de lluita per davant abans d'aconseguir millores en les condicions de treball”

Què és l'EPIF?

L'Estatut de Personal Investigador en Formació és un real decret d'obligat compliment que preveu una regulació de les hores de docència impartides per aquest col·lectiu, l'augment salarial per acumulació d'antiguitat, el que permetria sobrepassar el limit del mileurisme, i la pròrroga a un quart any de contracte en el cas que la doctoranda o doctorand no hagi finalitzat en tres anys la tesi doctoral

On s'ha aplicat?

A Catalunya, exclusivament a la Universitat Autònoma de Barcelona després de molta lluita sindical

Perquè la resta d'universitats no l'apliquen?

Tot i que saben que perdran el conflicte si aquest va als tribunals, les universitats i centres de recerca es neguen a complir la llei, argumentant la manca de fons de finançament. L'immobilisme és la seva gran eina per deixar passar el temps, condemnant als treballadors precaris a l'atur

Perspectiva de gènere a la LPRL

“La protección del trabajador frente a los riesgos laborales exige una actuación en la empresa que desborda el mero cumplimiento formal de un conjunto predeterminado, más o menos amplio, de deberes y obligaciones empresariales y, más aún, la simple corrección a posteriori de situaciones de riesgo ya manifestadas”.

Encara a dia d'avui el mercat laboral no ha sabut adaptar-se a les diferències anatòmiques, fisiològiques, psicològiques i reproductives en relació a la prevenció de riscos laborals, fet que implica discriminacions per raó de sexe cap a les dones.

Dones i homes presenten diferències biològiques i les activitats professionals que duen a terme, les seves condicions de treball i la manera com són tractades per la societat són sovint diferents. Situacions que poden afectar als perills que enfronten en els seus llocs de treball i la manera en què són avaluats i controlats.

Les dones, encara en moltes ocasions:

- >> Treballen en sectors i tipus de tasques concretes
- >> Tenen poca representació a nivell de supervisió i direcció
- >> Realitzen treballs classificats erròniament de més segur i fàcils
- >> Suporten un doble jornada de responsabilitats a la feina i a casa

Infravaloració en quant a la seguretat i salut de les treballadores, càrrega de treball i riscos laborals subestimats, discriminació a nivell de reconeixement i salarial, etc. donen lloc a un evident increment dels riscos, entre d'altres, d'afectació psicosocial.

La Llei 31/1995, de 8 de novembre, de Prevenció de Riscos Laborals (LPRL) és la normadereferènciaenquant a seguretat i salut laboral. Seria per tant esperable que considerés explícitament una perspectiva de gènere en relació amb els riscos laborals, ja que és un factor determinant per a l'aparició de certes malalties i patologies i s'ha de tenir en compte.

No obstant això, no existeix una referència directa a la protecció amb visió de gènere a la LPRL, llevat de l'Article 26, on es tracta específicament la situació de maternitat en relació amb l'embaràs i la lactància.

Pot semblar llavors que no és necessari, ja que la llei no ho indica explícitament, integrar la prevenció dels riscos laborals des d'una perspectiva de gènere i realment amb aquesta situació ens trobem amb massa freqüència. No obstant això, el no tenir en compte la visió de gènere en PRL, a més d'altres consideracions que podem fer en aquest sentit, suposa l'incompliment de la legislació vigent, principalment en base als següents Articles de la pròpia LPRL:

Artículo 14. Derecho a la protección frente a los riesgos laborales

(...) 2. En cumplimiento del deber de protección, el empresario deberá garantizar la seguridad y la salud de los trabajadores a su servicio en todos los aspectos relacionados con el trabajo (...)

Artículo 15. 1. Principios de la acción preventiva.

1. El empresario aplicará las medidas que integran el deber general de prevención previsto en el artículo anterior, con arreglo a los siguientes principios generales:
(...) d) Adaptar el trabajo a la persona, en particular en lo que respecta a la concepción de los puestos de trabajo (...)

Artículo 16. Plan de prevención de riesgos laborales, evaluación de los riesgos y planificación de la actividad preventiva.

(...) 2. a) El empresario deberá realizar una evaluación inicial de los riesgos para la seguridad y salud de los trabajadores, teniendo en cuenta, con carácter general, la naturaleza de la actividad, las características de los puestos de trabajo existentes y de los trabajadores que deban desempeñarlos. (...)

Veiem en els articles anteriors, com la LPRL requereix una protecció eficaç en tots els aspectes relacionats amb el treball i realitzant les avaluacions adaptades a les persones que portaran a terme les tasques. Això implica una obligació empresarial pel que fa a l'anàlisi de les dades i característiques de cada organització seguint una perspectiva de gènere i duent a terme l'avaluació de riscos laborals en funció d'un model que tingui en compte el gènere en la identificació dels riscos, en la seva valoració, en la implementació de mesures correctores i preventives i en el seu posterior seguiment i revisió.

El continuar amb un enfocament de gènere de “tipus neutral” durant les avaluacions i la prevenció de riscos implica una infravaloració de les dones treballadores fins i tot ignorant el seu dret de protecció. Per tant, és necessari, i de fet això ens indica encara que sigui indirectament la pròpia LPRL, incloure els aspectes de gènere en les avaluacions de riscos integrant-los en tot allò que estigui relacionat amb la seguretat i salut de les persones treballadores.

NOTÍCIES SINDICALS

Els treballadors de Correus Sabadell es mobilitzen contra els accidents laborals

Els treballadors i treballadores de Correus Sabadell estan en peu de guerra. La quantitat d'accidents laborals, alguns d'ells greus, que han tingut lloc a la ciutat vallesana en el que portem d'any ha fet saltar les alarmes al sindicat. Les constants pressions cap als treballadors amb una sobrecàrrega de feina i la sanció d'algunes de les afiliades a la CGT per protestar contra la política

de l'empresa han acabat d'encendre els ànims. Sumat a tot això, el passat 26 de novembre una treballadora va ser atropellada davant de l'oficina, el que va fer saltar la guspira. Les mobilitzacions es van succeir els dies següents per protestar contra aquesta política empresarial que atempta contra la salut laboral dels i les treballadores i continuaran fins que no es respectin aquests drets.

Neix la plataforma TEEI

Fa uns dies va donar el tret de sortida la plataforma de Tècniques especialistes en educació infantil. El col·lectiu denuncia que després de 15 anys treballant pel Departament d'Educació, aquest les vol fer fora, sense que s'hagi donat l'oportunitat, en tot aquest temps, d'estabilitzar la seva situació laboral. Així mateix, els especialistes denuncien que les

oposicions convocades oferten un nombre de places molt inferior al de les necessitats del sistema educatiu. Per això, ja han anunciat que interposaran un recurs administratiu contra les bases d'aquestes oposicions i que es duran a terme una sèrie de mobilitzacions continuades juntament amb el col·lectiu d'interines per denunciar la situació actual.

A partir d'una denuncia de CGT, un grup de treballadors immigrants en situació de semiesclavatge podran regularitzar la seva situació

CGT Alt Camp i Conca de Barberà i per CGT de Baix Camp Priorat han denunciat la situació d'il·legalitat de treballadores en situació irregular a una empresa de reciclatges del polígon industrial de Valls. L'empresa en qüestió tenia en situació de semiesclavatge a treballadores de nacionalitat colombiana amb la promesa de la futura regularització dels papers de residència, treballant de 10 a 12 hores diàries amb una remuneració que contades vegades

superava els 400 euros mensuals. Aquesta situació és va repetint arreu del territori, com el cas detectat per la CGT del Berguedà a l'empresa manresana Monserveis. La pressió rebuda a través d'amenaques de ser expulsades del país, bloquejava als treballadors i les treballadores a l'hora de denunciar l'abús. Ara, amb tota seguretat, gràcies a l'actuació de CGT, les persones immigrants afectades pel cas exposat podran regularitzar la seva situació.

Eleccions sindicals a BonPreu/Esclat

La CGT treu 4 delegats el primer cop que es presenta a les eleccions sindicals de Bon Preu/Esclat a l'agrupació de centres de la província de Tarragona. de Tarragona:

CGT 4 delegades

UGT 8 delegades

CCOO 5 delegades

Nova secció sindical de CGT a la UOC

La jove secció sindical de la Universitat Oberta de Catalunya, creada fa poc menys de dos mesos, ha aconseguit representació a les eleccions sindicals celebrades el passat dia 4 de desembre.

CGT 4 delegades

CCOO 8 delegades

UGT 2 delegades

Victòria a les eleccions sindicals a Atento Barcelona

La CGT incrementa el suport de la plantilla d'Atento Barcelona i torna a guanyar les eleccions sindicals, aquest cop, quedant-se a tant sols un delegat de la majoria absoluta.

CGT 337 vots, 11 delegades

UGT 182 vots, 6 delegades

CCOO 124 vots, 4 delegades

STC 54 vots, 2 delegades

USOC 33 vot, 0 delegades

La CGT denuncia i la justícia declara il·legals a 16 alliberats sindicals a TMB Autobusos

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha anul·lat l'alliberament de 16 persones d'UGT CCOO i SIT que no treballaven cap dia l'any després d'un accidentat procés judicial. Aquesta sentència declara, a més, il·legals els acords de la Direcció del TMB amb CCOO i UGT en els quals l'empresa cedeix dos alliberats addicionals als sindicats grocs.

El resum d'aquesta sentència és que UGT i CCOO deixen de tenir, cadascun, 6 alliberats, que hauran de tornar al seu lloc de treball. També perden la bossa de 300 hores mensuals que tenien pactada amb la Direcció El SIT perd 4 alliberats i 300 hores mensuals i ACTUB i CGT deixen de tenir, de dilluns a divendres, un rebaixat en la Comissió Permanent.

La secció sindical de l'Associació ProDisminuïts Psíquics del Berguedà denuncia la situació laboral de les treballadores

Mitjançant un comunicat, la secció sindical berguedana denuncia la situació en que es troba la plantilla de l'Associació ProDisminuïts Psíquics del Berguedà. En aquet, denuncien el deute de l'empresa amb les treballadores, a les quals hi deu encara pagues extres i una part de les

nòmines, una situació que s'arrossega des del 2018. Així mateix, la incapacitat de l'empresa per a pagar les nòmines va portar a aquesta a presentar un pla de viabilitat que no s'ha complet, fet que fa que la càrrega dels impagaments les aguantin les treballadores. La secció recorda

La CGT obté la majoria absoluta a EESS INELMA

La CGT ha obtingut majoria absoluta a les eleccions sindicals de EESS INELMA, manteniment SATE a l'Aeroport del Prat. El

sindicat s'ha fet amb les 4 delegades, ja que CCOO i UGT no han aconseguit presentar candidatures per falta de recolzament.

CGT-UDL demana la paralització de les oposicions

La secció sindical de la CGT a la Universitat de Lleida demana que s'aturin les oposicions pel personal del PAS degut al frau de llei i l'abús de temporalitat

que pateixen milers de treballadores. D'altra banda, la secció continua demanant que s'apliqui l'EPIF al contracte de les doctorandes de la universitat.

Negoci vs. Solidaritat

la CGT fa
un d'aquells
gestos
que a un
li retornen
una mica
l'esperança
en el
gènere
humà

Carlos Torres

Afiliat al Sindicat de Transports de CGT Sabadell

Fa cosa d'un any el meu pare va caure, va trencar-se el maluc i va haver de patir un ingrés hospitalari de llarga durada immobilitzat al llit. Aquells i aquelles que hagueu travessat per una situació similar haureu pogut veure i viure un fenomen -preciós i alhora trist- que es dona a la Sanitat Pública. En un àmbit de la societat (el sanitari) cada cop més assetjat per la lògica del mercat, sobreviuen encara un continu de mostres de solidaritat desinteressada i de suport mutu que, potser pel fet de donar-se en un context de debilitat personal i de precarietat creixent, destaquen i es valoren més que en altres àmbits de la societat: el company d'habitació que compra uns auriculars dobles amb cinc metres de cable perquè els dos puguin veure la tele pagant només una targeta; el personal de l'hospital que supleix amb entrega vocacional les retallades; el conegut que s'acosta sempre que pot a l'habitació i t'informa puntual de qualsevol novetat. Res d'una heroïcitats extrema, però gestos que des de la vulnerabilitat del moment et fan recuperar una mica l'esperança en la humanitat.

Doncs bé, salvant totes les distàncies, crec que una de les aportacions més maques que fa la CGT de Correos al sindicalisme actual és posar sobre la taula un exemple més del que explicava al paràgraf anterior. M'explico. Per qui no sàpiga com funciona l'accés a una plaça fixa a Correos ho resumiré dient que és un pasteleo de dimensions bíbliques que l'empresa té pactat amb els grans sindicats i que inclou cursos puntuables d'accés no universal, llibres amb el temari a preus astronòmics, valoració dels mèrits un tant peculiar i totalment injusta o classes a preus prohibitius per a la preparació de l'examen. Mitjançant aquest sistema, aquests grans sindicats s'emporten una quantitat gens menyspreable de milers d'euros en concepte de "formació", i un elevat nombre d'afiliats (i quotes) que veu en aquesta afiliació (i quota) una eina imprescindible per accedir a l'empresa. Qui vulgui saber més en detall del que estic parlant pot llegir-se, entre d'altres, aquest parell d'articles que va fer el digital publico.es.

Com a exemple més flagrant (s'explica en detall als articles) està el tema dels cursos puntuables. Aquests donen una proporció molt alta de punts en el conjunt dels mèrits valorables al procés de selecció, i només hi ha dues formes de poder fer-los, o bé estàs treballant a Correos en el moment en què l'empresa decideix convocar-los i els fas a través de la seva intranet, o bé ho fas a través d'una de les "escoles de formació" d'algun d'aquests grans sindicats. És a dir, que si ets un treballador eventual tens dues opcions: o jugar-te-la i apostar a que quan surtin els cursos estaràs casualment treballant; o passar per l'afiliació (i la quota) dels grans sindicats.

La canallada és de tal calibre que ni se n'amaguen. Així, el dia que va sortir publicada la llista d'aquells i aquelles que havíem aconseguit plaça en l'última convocatòria, a la web d'un d'aquests sindicats podíem llegir: "Listado de los 2295 aprobados. Más del 80% afiliados a CCOO. Los casi 1900 aprobados prueban que ser o no ser afiliado a CCOO, no es la cuestión, es la diferencia". (evidentment no, no cal que us esforceu massa per saber quin és, amb moltíssima diferència, el sindicat més vassall i complaent amb la direcció de l'empresa).

Però l'atrancament no acaba amb els cursos puntuables. Després venen els llibres amb el temari i les classes preparatòries de l'examen. I és precisament aquí on la CGT fa un d'aquells gestos que a un li retornen una mica l'esperança en el gènere humà. Així, des de fa anys, mitjançant un considerable esforç militant i a través de la feina d'un grup de treballadors i treballadores, el sindicat elabora i penja gratuïtament un temari i uns tests propis que no tenen absolutament res a envejar al que venen (i amb el que es lucren) altres sindicats i "escoles de formació". I com a prova de la seva qualitat dir que jo vaig aprovar fent servir només aquest temari gratuït (i també, cal dir-ho, perquè vaig tenir la sort de tenir un dels pocs contractes eventuais de llarga durada que fa l'empresa i que em va permetre fer els esmentats cursos puntuables).

Evidentment aquests petits gestos (uns auriculars per compartir una mateixa tele; una infermera que et porta articles d'higiene d'estrangis; un temari gratuït per unes proves d'accés) no es tradueixen automàticament en grans transformacions socials. Així, ni es garanteix una sanitat pública i de qualitat a base (només) de l'entrega vocacional dels i les seves professionals; ni aconseguirem una acció sindical tan potent com ens agradaria a base (només) de gestos de suport mutu que escapen de les lògiques mercantils i opaques d'altres sindicats. El com aconseguir aquesta acció sindical és altre tema; que dona segurament per uns quants articles.

Ara bé, el que sí que puc dir és que aquesta forma diferent de ser i actuar de la CGT és nítidament percebuda per la plantilla. I com a mostra -i alhora breu conclusió- un altre petit exemple: al taulell d'anuncis del menjador del meu centre de treball hi ha un cartell on s'hi pot llegir: "Tablón para uso exclusivamente para comunicaciones entre trabajadores. Por favor no colgar asuntos sindicales". Més enllà de l'enrevessat de la frase, el cartell demostra fins a quin punt la forma de fer dels grans sindicats ha fet que els "asuntos sindicales" i les "comunicaciones entre trabajadores" siguin percebudes com a coses totalment oposades. Doncs bé, en aquest context de deslegitimació creixent del sindicalisme, en els deu mesos que porto en aquest centre encara no he sentit dir ni una mala paraula de la CGT (més enllà del clàssic "són canyeros i són currantes com nosaltres, però fan el que poden amb la força que tenen"). Potser en sí mateix no és massa, però per mi és, com a mínim, un preciós punt de partida.

Militàncies sense nord (1ª Part)

si gorregem
la trinxera
d'altres
és perquè
ens falta
la nostra
pròpia

Carles Pérez

Afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de Sabadell

Els fets esdevinguts amb la sentència del Procés són de sobra coneguts, pel que m'estalviaré la tinta en descripcions. En tot cas allà estàvem el grup d'afins de sempre acudint a les manifestacions de repulsa a dita sentència, heterogenis en les nostres pròpies anàlisis de la situació present tot i que totes situades en línies llibertàries. La retallada en drets civils amagada sota el dictamen de càstig per l'1 d'octubre, així com l'enèsim exercici de repressió i criminalització de la protesta, ens obligava a sortir al carrer. Tornàvem doncs a caminar al costat de l'independentisme; entre la massa, moltes cares conegudes de tantes lluites compartides en el dia a dia anticapitalista català, i notàvem ressorgir una inquietud interna que feia temps que no sentíem. La sensació que fèiem el correcte equivocant-nos, o que ens equivocàvem fent el correcte.

Era necessari sortir al carrer en oposició al nou ardit de l'estat per assortir-se d'armes jurídiques contra la dissidència, sense importar la ideologia d'aquesta, amb vistes clares a la conflictivitat social que ens porta el futur. Però ens presentàvem sota pavès aliè.

Els nostres motius no serien llegits, el nostre discurs era mut i la nostra presència servia als objectius d'un altre projecte polític, que per algunes pot ser simpàtic, inclús afí, però sempre aliè.

Veiem amb il·lusió l'aparició a l'escena política d'una nova generació capaç de portar a l'aburguesada societat a la confrontació contra el poder repressor. Enduts per aquests pensaments la massa arrencava a cantar altre cop "Els Segadors", fent-me qüestionar de nou el per què de la meva presència en aquesta lluita. Podria ser per solidaritat, solidaritat cap al poble amb el que convisc a diari, el poble amb el que somio construir una utopia anarquista i el mateix que sortia aquell dia al carrer a defensar-se. En general quan una manifestació coreja quelcom amb el que no estic plenament d'acord em quedo en silenci, però aquest himne expressa la transversalitat de les gents allà reunides, si volia reivindicar la meva pròpia entitat aquell era el moment. Vaig decidir alçar les mans fent el símbol de la solidaritat obrera entre un mar de punys i mans de quatre dits. La resposta que rebo: "Què significa això que fas amb les mans?"

No ens entenen. Ni els fa falta. Torno a casa després d'unes hores amb la sensació d'haver realitzat un acte d'amiguisme ideològic. En realitat en aquesta manifestació era un actor de segona, ni se m'ha demanat que hi vagi ni els ha fet falta la meva presència. Jo he decidit adherir-m'hi, per què? No podíem quedar passius davant les injustícies que s'estaven produint; a algun lloc havíem d'anar. La trista realitat és que si gorregem la trinxera d'altres és perquè ens falta la nostra pròpia. I això ja és més greu.

Aquesta joventut que puja indignada necessitarà un discurs que expliqui la seva realitat, de precarietat imposada i repressió política, en el marc del col·lapse ecosistèmic global i la lluita per l'hegemonia capitalista imperial. Per contra, en absència d'aquesta guia de comprensió, cauen en promeses reformistes que ofereixen, a més estirar, pujades discretes del salari mínim venudes com a victòries revolucionàries, o promeses de regeneració social a través de projectes de nous estats lliures i populars, que encara està per veure com es configurarien, però molt possiblement aconseguirien assegurar la supervivència de l'estructura de poder burgesa, donada l'actual sociologia.

Si pensem sincerament que l'anarquisme té respostes i solucions a aquesta realitat, per què estem abandonant la joventut al nihilisme o la militància estatista?

Jo, encara jove, m'he afiliat de la mà de Salvador Seguí, qui em va convèncer que era al sindicat l'únic lloc on el poble treballador podia representar-se a si mateix, utilitzant la lliure federació i el paper basal de la proletària dins l'esquema productiu per conquerir poder polític. Lluny de partits d'avantguarda que per anar per davant no van amb el poble, o parlamentarismes que desmobilitzen a les treballadores a base d'esperances no fonamentades de reforma radical; mà a mà, teixint una xarxa de solidaritat que aspiri a dinamitzar el pols al poder.

Pel contrari, el que he vist en el meu escàs temps de militància és un moviment trencat internament per no poder evitar replicar les mateixes dinàmiques socials que hauria, suposadament, de combatre. Militants més veteranes podran analitzar millor aquesta situació, a mi se m'acut el següent: la lluita interna és conseqüència de la falta de projecte propi.

Sense una proposta llibertària al voltant de la qual aglutinar militància, afiliació i simpatitzants la nostra gent es perd. Ens perdem. El nostre subjecte polític, la unió lliure d'individus que és el poble treballador, no ha desaparegut, però ja no té orelles per al nostre discurs. Tracta de sobreviure impulsant projectes amb més vitalitat, aparent almenys. En aquesta època d'espectacles l'aparença ho és tot. El poble es troba dividit per l'heterogeneïtat que el caracteritza, creant la base per a la batalla entre les diferents opcions polítiques per assolir poder per als seus propis objectius.

Nosaltres, al ser poble i voler tancar files amb ell, ja que sense ell no som res, reproduïm els seus cismes en les nostres organitzacions. La militància fa gimnàstica ideològica per acomodar-se a la facció que li sembla més útil, quan no escull bàndol per simpaties o directament es perd en el laberint que és la ideologia. Aquests posicionaments generen tensions en l'organització, donant peu a la lluita intestina en la qual totes, més novelles o veteranes, ens hem vist involucrades. L'ambient de setge és asfixiant.

HUGO GÓMEZ-PINTADO

Militant internacionalista que actualment col·labora amb la resistència del poble Kurd contra l'atac de Turquia. Amb 24 anys, aquest barceloní, compromès amb la lluita de les treballadores i per un habitatge digne, viatja a la zona de Rojava. Des de mitjans de 2019, ajuda i participa de la solidaritat amb el poble kurd. Ens explica, des del seu punt de vista, com està la situació al nord-est siriana.

Bon dia Hugo, Primer de tot, coneixent la situació política i militar de la zona, què és el que et porta a viatjar a Rojava en plena guerra?

Vaig arribar a Rojava a l'estiu, abans que la guerra comencés. Si bé és cert que les amenaces estaven sobre la taula des de finals de l'any 2018, quan vaig arribar l'operació d'invasió turca encara no havia començat i la guerra contra DAESH havia acabat feia alguns mesos. El territori es trobava en allò més semblant a la pau que s'ha vist aquí els darrers deu anys. La motivació per a venir era la mateixa: aportar el que es pogués en el procés revolucionari que aquí s'està vivint i aprendre quins mètodes i estratègies polítiques utilitzen en l'organització de la revolució.

Perquè, ben bé, quina és la tasca que desenvolupes allà?

Ara mateix faig feina de premsa. Estic localitzat a la ciutat de Kobanê però em vaig movent per la regió quan van passant coses. De tant en tant em moc a altres ciutats com Raqqa, Manbij o Ayn Issa per conèixer la situació i explicar quines coses passen. La presència de periodistes -especialment de mitjans internacionals- és quasi nul·la ara mateix degut a la perillositat de la zona.

Per això algunes persones que havíem vingut aquí amb altres motivacions fem aquesta feina. També hi ha voluntàries i voluntaris treballant a hospitals.

Com veus la situació actualment? Quina capacitat té el poble kurd de defensar-se davant un estat com Turquia, amb totes les seves aliances militars?

La diferència tècnica entre les forces de defensa del Nord i l'Est de Síria i l'Exèrcit Turc -el segon exèrcit més gran de l'OTAN- és molt gran. Mentre els soldats turcs van equipats amb armes d'última generació, tenen carros blindats, tancs, avions i drons amb tecnologia punta per a donar suport a les seves tropes terrestres (molts cops aquest paper el fan terroristes d'Al-Qaeda, ex-combatents d'ISIS i altres milícies gihadistes), les SDF (Forces democràtiques síries), els consells militars locals i els Asayish (organització de seguretat kurda de la Federació Democràtica del Nord de Síria) disposen majoritàriament d'armes lleugeres, algunes armes més pesades i alguns carros blindats. No tenen ni força aèria ni bateries antiaèries amb les que fer front als avions (alguns d'ells espanyols) i drons usats per Turquia (ianquis i israelians).

Però on hi ha una mancança els i les revolucionàries del Nord i l'Est de Síria hi veuen un repte. Les estratègies de defensa no es basen només en l'àmbit militar, que també. La població ha rebut instrucció en l'ús de Kalashnikov, l'arma més usada tant per forces de defensa militars com civils, les ciutats estan plenes de pneumàtics per a, arribat el moment, fer fogueres que desprenguin fum negre que eviti que els drons d'observació siguin capaços de veure què està passant a la ciutat, on hi ha aglomeracions civils i quins moviments militars s'hi fan. També els principals carrers tenen preparades teles que actuaran com a sostre amb la mateixa finalitat. Les barricades estan preparades a pràcticament cada cantonada. A part d'això, les forces militars del Nord i l'Est de Síria són molt hàbils en les tècniques de guerrilla. Aquest és un dels principals punts a favor de les forces revolucionàries.

La resistència de Serekaniye fou possible gràcies a aquestes tècniques i les forces de defensa les han millorat gràcies a l'experiència. La clau segueix sent la unitat civil-militar. Són les famílies qui acullen els combatents, són particulars amb els seus cotxes qui ajuden tant en la logística com a traslladar

ferits i màrtirs. Aquesta força i unitat és el que realment fa possible la resistència.

Turquia forma part de l'OTAN i la major part d'Estat membres han fet condemnes lleus de l'ocupació sense anar més enllà. El comerç d'armament i la presència, per exemple, de militars espanyols a Turquia continua. Però en aquest temps els pobles del Nord i l'Est de Síria, especialment les kurdes, han fet també molts avenços diplomàtics i mediàtics que estan sent de gran utilitat en la defensa, doncs la guerra no només es lluita des de l'àmbit militar i tant Turquia com l'Administració del Nord i l'Est de Síria ho saben.

Com es viu la guerra com a militant internacionalista?

Som bastants voluntaris internacionalistes ara pel Nord de Síria. La realitat aquí i allà és absolutament diferent: les formes de relacionar-se, l'organització de la vida, les ciutats i pobles, tot és diferent. Per tant només aquest xoc i la necessitat d'adaptar-nos als ritmes i les formes de fer locals ja suposen un esforç. Si a això hi sumem la situació de guerra, on tot s'expressa més a l'extrem, de vegades ens trobem, especialment les que portem aquí poc temps, una mica desubicades. Però, en general, les companyes

“

On hi ha una
mancaça
els i les
revolucionàries
del Nord i
l'Est de Síria
hi veuen
un repte

”

ajuden molt en l'adaptació. Venint d'un país en "pau", sentir les bombes i els trets a prop genera una sensació estranya, però l'adaptació és més ràpida del que sembla quan t'ho imagines. La moral que ens dona veure com es valora la nostra presència aquí ens ajuda. Saber que la feina que fem és útil ho fa tot més fàcil.

Alguns mitjans parlen de neteja ètnica. Per què?

Tot el Nord de Síria, com tot l'Orient Mitjà, és un mosaic de pobles, cultures i religions. Al nord de Síria, històricament a Qamishlo, Derik, Kobane i Afrîn la major part de la població és kurda. Tot i això, també hi ha àrabs, assiris, yazidis... Els repetits episodis repressius contra el poble kurd fan que la terra anomenada "Kurdistan" no sigui fixa. Els darrers anys hem pogut veure com a tot el Nord de Síria hi ha una gran part de la població que és kurda. En aquest sentit, el que Erdogan pretén amb l'actual invasió és eliminar-los del Nord de Síria alhora que se'ls nega la identitat al Kurdistan turc. Per tant aquí i ara, al Nord de Síria, parlem d'una part de la dinàmica de l'Estat turc: negació de la identitat kurda, negació de drets a la població kurda i assimilació com a turcs. Al Nord de Síria, Turquia només pot aconseguir

aquests plans fent enginyeria demogràfica: guerra fins que la població kurda marxa, segrestos, violacions i violència constant a les que no marxen i re-ubicació d'àrabs afins al règim d'Erdogan (això és molt important, no tots els àrabs són "benvinguts" a la zona ocupada) a les cases i terres que abans pertanyien a famílies kurdes i d'altres pobles de la regió. Porten quasi dos anys fent-ho a Afrîn i ho estan fent ara a la zona ocupada entre Gire Spî i Serekaniyê.

Confederalisme Democràtic. Una aposta política difícil ja en condicions normals. Com s'articula aquesta proposta en temps de guerra? Quines deficiències i qualitats té?

El Confederalisme Democràtic està resultant realment funcional en temps de guerra. Cada poble s'ha organitzat, les minories tenen les seves pròpies forces d'autodefensa, cada ciutat té un consell militar local independent, les institucions segueixen funcionant amb certa normalitat. És clar que les coses no resulten tan fàcils com abans, però realment l'organització social i econòmica mai ha estat fàcil. El règim de Barzani, Kurdistan iraquià, fa anys que va imposar un bloqueig contra el nord i l'est de Síria, de forma que és

Barzani qui decideix qui i què entra i surt del Nord i l'Est de Síria. Pràcticament podríem dir que el Confederalisme Democràtic ja està pensat per a situacions de guerra. Les inclou. Qualsevol ideologia desenvolupada a Orient Mitjà ha de ser capaç d'adaptar-se a la guerra.

Ara bé, els projectes econòmics, de creació de cooperatives de treballadores, han estat potser un dels punts fluïdos. S'ha buscat el millor mètode amb proves, assaig i error, i finalment han donat amb un model que encaixa en l'organització social del Nord i l'Est de Síria: les cooperatives del moviment hauran de coordinar-se amb les comunes per a produir segons la necessitat. Val a dir que des del primer dia els preus d'allò bàsic estan regulats i els serveis imprescindibles (aigua, llum) són gratuïts. Tot i les dificultats que imposa Turquia, alterant el cabdal del riu Èufrates, per produir electricitat, aquesta segueix sent gratuïta, tot i que l'electricitat marxa algunes estones. Les organitzacions de dones (Kongra Star, Jinen Ciwan, YPJ...) estan funcionant a tota màquina durant la guerra. Realment, els eixos vertebradors del Confederalisme Democràtic s'han mantingut intactes: autodefensa, alliberament de la dona, ecologisme, democràcia radical.

Què penses podem aprendre des de Catalunya del projecte polític kurd i de la seva defensa?

Per començar, l'actitud davant la lluita. Endos sentits: aquí la lluita és la vida, s'hi dedica tot el temps, totes les relacions s'articulen entorn de la lluita i si algú és també part d'una organització, encara que no el coneguim des del primer dia és un company, un més. No són grups d'amics com sovint sembla a Catalunya, on tothom es coneix de fa anys i sembla que es demani currículum o pedigrí "revolucionari". Altres elements podrien ser l'esperança, la dedicació també emocional i la moral. Si hi ha un problema o un conflicte, existeixen les estructures per a afrontar-lo (no es fuig dels conflictes), no tenen mania a aquest company o companya, això no està permès, es considera una vergonya. Som tots iguals i ens hem d'entendre sí o sí, per tant, cal un bon ambient. També les dinàmiques generals: tota la vida s'articula segons els valors revolucionaris. Altres aspectes bàsics en

les organitzacions kurdes són la crítica i l'autocrítica. Periòdicament es fan sessions de crítica i autocrítica. En petits grups, s'avaluen conductes o accions des d'una perspectiva revolucionària, segons els valors que ha d'encarnar la persona que es vulgui considerar revolucionària. Les crítiques no poden tenir l'objectiu d'enfonsar a la persona, es fan des de l'amor i el compromís, doncs al criticar has de treballar amb la persona per a que millori. Tothom critica, és criticat i s'autocrítica, per tant el clima és d'igualtat. No és "tu tens aquesta actitud individualista i t'ho has de treballar" sinó "jo m'he de treballar això i tu allò i ho farem junts per a créixer en conjunt". Alhora, també podríem aprendre sobre els valors revolucionaris, a Catalunya crec que ens manca una anàlisi i discurs en aquest sentit.

Què podem fer des de Catalunya per ajudar al poble kurd?

Des de Catalunya es poden fer moltes coses. La primera sortir als carrers quan és necessari, la injecció de moral quan surten a la televisió les mobilitzacions d'arreu del món és vital per a mantenir la resistència. D'altra banda, aquí sempre calen mans. Ja sigui com a periodista, metge, enginyera o com a militant per a la defensa civil (comunicació, suport a la joventut...) venir aquí és una opció. Però les opcions són infinites. Aportacions econòmiques també són benvingudes. Lluitar allà és necessari: la resistència internacional és una part fonamental de la resistència que aquí es desenvolupa. A Catalunya i als Països Catalans hi ha diversos col·lectius de suport a la causa kurda (Azadî, Manresa amb Kurdistan, Ponent, València...) i col·lectius dedicats específicament a la resistència, com el Comitè de Resistència Internacionalista. Implicar-nos i fer que les nostres organitzacions s'impliquin en aquests col·lectius i en la campanya RiseUp4Rojava és molt important per dues coses: intensificar la solidaritat amb Kurdistan i el Nord Est de Síria i generar un clima d'unitat revolucionària. Davant un capitalisme i un patriarcat globalitzats també es fa necessària una resposta global.

El decret digital tam

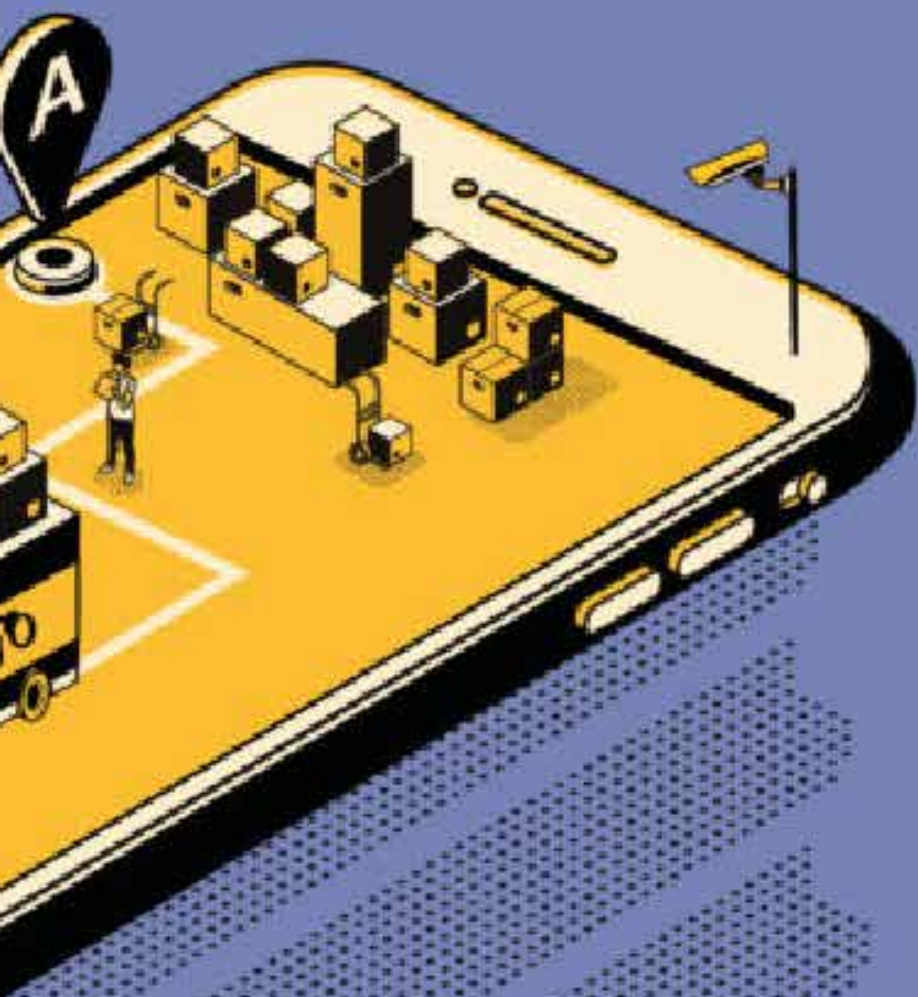
El passat 27 de novembre el congrés dels diputats va donar un ampli suport al Reial decret llei 14/2019, de 31 d'octubre pel qual el govern, aquest, el següent o el que vingui, podrà intervenir amb "caràcter excepcional i transitori" xarxes i serveis de comunicacions electròniques. Les cometes són nostres perquè aquesta llei té molta teca, un despropòsit darrere l'altre des de la primera fins a l'última línia, un contingut amb tints de dictadura orwell·liana. I qui li ha donat el caràcter d'excepcional? Doncs el mateix govern.

Aquest decret és una revisió 2.0 de les Lleis Mordassa que va promoure el govern de Mariano Rajoy, el qual significava una altra volta de rosca a la Llei Sínde aprovada durant l'últim govern de Rodríguez Zapatero. En el fons totes van en la mateixa línia: el govern de torn s'ha cansat d'haver de demanar permís a un jutge per a fer una cosa il·legal i que el jutge l'envii a passeig. Per evitar això opten per legislar; lleven al jutge de l'equació i fan el que abans no els deixaven. La llei Sínde els permet tancar pàgines de "pirateria" encara que no hi hagi ànim de lucre, amb les Lleis Mordassa il·legalitzen el dret bàsic a la protesta no violenta i ara, amb el decret digital, podran tancar webs que continguin informació de dissidents, de sindicats, de col·lectius pels drets socials, de col·lectius pels drets de les persones migrants, etc.

Amb aquest decret el govern podrà tallar xarxes i comunicacions (no tan sols internet) quan determini, a discreció seva, que existeix una amenaça per a l'ordre públic o quan estimi que es puguin crear greus problemes econòmics a altres proveïdors o usuaris de xarxes o serveis de comunicació. En el cas dels talls de xarxes de comunicacions, cal tenir en compte el nivell de complexitat i la gran quantitat d'informació que s'obté d'aquestes xarxes, la qual cosa possibilitaria actuacions molt concretes, com tallar la connectivitat a un número de telèfon determinat o a tots els telèfons que estiguessin localitzats en una àrea, per exemple a la Porta del Sol de Madrid el 15 de maig de 2011. Aquest articulat no tan sols afecta la "República Digital Catalana", hi cap molta més gent; en aquest redactat hi caps tu, siguis qui siguis.

bé va en contra teva

Alguns exemples d'afectacions podrien ser els següents. Quan una secció sindical, una assemblea de treballadors i treballadores o un comitè estigui promovent una vaga per motius laborals en una empresa, especialment en alguna pública com pugui ser RENFE, ADIF, Enaire o en alguna privada, com pugui ser qualsevol teleco, on el servei de la qual es considera "important", el govern podrà ordenar el tancament de la web i fins i tot el tancament de les comunicacions en una zona determinada, que podria ser on es trobi el sindicat convocant.

Quan un col·lectiu estigui preparant una vaga general, com el moviment 8M, el govern podrà tancar-los les pàgines web. Quan un grup ecologista estigui preparant una mobilització enfront d'una central elèctrica de carbó o nuclear, el govern podrà tancar-los la pàgina web i tallar les comunicacions en la zona en qüestió.

Quan es produeixi una mobilització, la que sigui, el govern podrà tallar la connectivitat amb Telegram, WhatsApp, com han fet governs tan "democràtics" com el turc, el xinès o l'ucraïnès.

I llavors caldrà denunciar a l'estat davant un jutge, i anar a judici, i esperar. Esperar molt. I encara que després el jutge et doni la raó, el mal ja estarà fet. La vaga haurà estat un fracàs, s'haurà desmobilitzat el col·lectiu, s'hauran esvaït les forces i un jutge dirà que tenies raó i que el govern no tenia dret a tancar el teu web.

Per aquest motiu és important que la informació es difongui. Més enllà que organitzacions judicials denunciïn aquest real decret per inconstitucional, hem de difondre en els nostres entorns quines implicacions té aquesta llei. A la feina, entre les teves amistats, a la família. És important perquè aquesta llei t'afecta, vulguis o no, tant com t'afecten les Lleis Mordassa.

Il·lustració del llibre Resistencia Digital de Descontrol

Coordinadora d'informàtica de la CGT

Un congrés per guanyar

Els dies 16 i 17 de novembre, va tenir lloc el 1r Congrés d'Habitatge de Catalunya

Ja fa 10 anys que la PAH va sorgir com un huracà als pobles i barris colpejats per la crisi, i des d'aquell moment el problema de l'habitatge ha canviat en les formes, però l'arrel continua sent la mateixa: la mercantilització d'un bé de primera necessitat. Partint d'aquesta premissa, el capitalisme actual s'ha llençat a especular i acaparar béns i productes bàsics per a la vida de les persones, l'aigua, la salut i l'habitatge són alguns exemples dels nous mercats que el neoliberalisme obre per tal d'enriquir més els inversors, amb la consegüent amenaça que aquest fet comporta per a la vida digna de la classe treballadora.

El context social post crisi ha canviat, diferents governs han passat, però el problema de l'habitatge persisteix, com va existir als anys 30 i als 90 i com sembla que seguirà existint durant anys si no ho aconseguim aturar. El que ha passat els darrers 2-3 anys és que l'organització per fer-hi front s'ha articulada de forma molt dinàmica, des de les PAH's, als sindicats de llogateres i passant per la nova galàxia de sindicats, grups o col·lectius en defensa de l'habitatge que han sorgit arreu del territori, especialment a Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

Més de 500 militants acreditats de quasi 70 grups o nuclis diferents es van reunir per posar sobre la taula noves formes organitzatives i noves estratègies de lluita. A més a més de debatre sobre la part més visible, que és la d'aturar desnonaments, també es va aprofundir sobre altres temes, com les ILP's, la legislació protectora dels inquilins, la regulació dels preus de l'habitatge, la gentrificació, els efectes Airbnb, l'ocupació, els fons voltors, grans, mitjans i petits propietaris. Es van proposar estratègies clàssiques del sindicalisme, com la negociació col·lectiva davant de l'abús de grans propietaris, la vaga de lloguers, diferents formes de pressió, les comissions de treball i altres formes de comunicació. I també es va parlar de cures, perquè no hem d'oblidar la colossal feina que està tirant endavant aquest moviment amb la consegüent càrrega psicològica i emocional que comporta.

No negarem com de traumàtic pot ser el fet de viure amb la possibilitat de quedar-se sense casa, els desnonaments policials, o els para-policials que empreses com desokupa efectuen cada cop més amb la complicitat de la policia. La tensió, l'angoixa i les depressions que a vegades genera el fet de portar aquestes lluites endavant sense pauses ni treves. Doncs aquests moments traumàtics, només es poden combatre amb suport mutu i cures, amb les alegries, les abraçades i la bona sensació que deixa aturar un desnonament, el fet de doblegar un propietari usurer o real·lotjar persones sense casa en pisos o edificis buits, i per això fan d'aquest moviment un

espai potencialment feminista. Doncs no podem passar per alt la gran quantitat de dones que participen d'aquesta lluita. Dones de totes les condicions i edats, moltes joves, però també dones d'arreu i d'edats molt diverses, dones fortes que sovint són qui agafa les regnes de la seva vida en veure's abocades elles i les seves famílies a la misèria.

Com a sindicalista de la CGT, com a observador convidat, el que més vaig gaudir, va ser que tot i les diferències que hi pot haver entre els veïns de les Corts, Sant Cugat, Ciutat Meridiana o Rubí, tothom era allà per a treballar plegats i ajudar-se. Tot i les diferents cultures polítiques que allà s'hi trobaven, tot i les particularitats i diversitat de cada persona i de cada grup o organització, tot i el color de les diferents samarretes, **allà tothom anava a una. Anaven unides per avançar, anaven a guanyar, es van ajuntar per fer la vida impossible als que impossibiliten la vida digna.**

D'aquest Congrés n'ha sortit reforçat tot el moviment per l'habitatge i amb més eines per plantar cara a la bèstia.

Però crec que tot el moviment anticapitalista català també n'hem sortit reforçat. I sobretot n'hem sortit més unides. Perquè davant el present negre que ens ofereixen de salaris de merda, l'augment de lloguers, i les hipoteques impossibles, només ens queda la unitat, la fraternitat dels que estem a baix i només tenim les nostres mans i caps per sobreviure a la selva del capitalisme.

I, a partir d'aquí, en un futur no gaire llunyà esperem consolidar una sòlida amistat i cooperació entre aquests dos fronts de lluita, el laboral i l'habitatge. Doncs en el fons, són la mateixa lluita, els acomiadaments d'avui són els desnonaments del demà, doncs qui té els diners, té les empreses i alhora, té els edificis. Perquè fins que no entenguem que el problema és integral, que tots els fronts i les diferents lluites en són una, no podrem oferir una alternativa sòlida, no podrem plantejar una esmena a la totalitat del sistema.

Iru Moner

Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Caravaneres cegeteres a la caravana Abriendo Fronteras

CARAVANA
ABRIENDO
FRONTERAS

Continuació dels articles sobre l'experiència de la Caravana Abriendo Fronteras

A la quarta jornada de la Caravana, les 300 participants vam iniciar l'etapa per la zona de l'Estret viatjant fins a Algeciras i Tarifa, a la província de Cadis.

Un cop allà, ens vam mobilitzar fins al Centre d'Atenció Temporal d'Estrangers (CATE) de Cranavis, a San Roque-Algeciras, i al Centre Internament per a estrangers (CIE) de l'Illa dels Coloms a Tarifa, per posar en evidència que aquestes instal·lacions no són necessàries i per visibilitzar les vulneracions de drets humans que es produeixen en CIEs i en CATEs, on vam manifestar el total rebuig a aquests tipus de centres.

A l'entrada del mateix CATE, un portaveu d'Algeciras Acull va recordar que aquest centre, l'agost de l'any passat, es va convertir en una extensió dels calabossos de la Policia Nacional, coincidint amb el moment en què va augmentar l'arribada de persones migrants. "Només poden ser aquí 72 hores, després són enviats als CIE en autobusos a recursos humanitaris o són posats al carrer".

Des de Caravana vam denunciar que aquests centres són presons racistes encobertes que priven de llibertat, durant un màxim de 60 dies, a persones estrangeres en situació administrativa irregular per facilitar la seva expulsió. I vam demanar la seva total desaparició.

Però, que són realment els CIEs i ELS CATEs?

CIEs: Centre Internament per a Estrangers. Són centres d'internament on es tanca a persones estrangeres que es troben a Espanya sense autorització administrativa d'estada i permanència amb l'objectiu de tramitar o executar la seva expulsió o devolució als seus països. El terme més adequat és la denominació de «presons» perquè és més real en relació amb el contingut dels drets fonamentals afectats (llibertat, intimitat i salut), per la qual cosa és inconstitucional en tant que es vulnera el dret fonamental a la llibertat

CATEs: Centre d'Atenció Temporal d'Immigrants. Centres de recent creació a l'estiu de 2018 per la

detenció no superior a 72 hores de les persones que acaben de creuar la frontera per via irregular. Estan gestionats per la Policia i serveixen per a la identificació de les persones. A més, compten amb una atenció sanitària primària i haurien de servir per a la detecció i destinar a centres especialitzats, bé de persones en situació de vulnerabilitat, com menors o víctimes de tràfic, o bé que necessitin protecció internacional. Però en realitat, són una extensió de les comissaries on el personal policial treballa amb més espai i resulten força opaques per a la societat civil, llevat d'excepcions d'algunes associacions, l'entrada no és permesa pel Govern (ACNUR, CEAR i Save the Children).

Als CATEs hi porten majoritàriament persones provinents de països de l'Àfrica Negra o asiàtics, per després ser derivades a grans centres d'acollida humanitària. Des d'aquests passen cap a d'altres més reduïts en punts diversos de la geografia espanyola, encara que de vegades es deriven des dels CATEs cap a altres centres de menor dimensió.

El procediment que acostumen a seguir és la identificació de persones d'origen magribí a comissaries, per ser retornades al seu país, traslladades a un CIE per ser expulsades o posades en llibertat. Per contra, el SJM en el seu últim informe, no va observar cap trasllat des d'un CATE a un CIE.

Tant els CIEs com els CATEs presenten la mateixa naturalesa al constituir-se com espais de privació de llibertat de les persones immigrants amb la finalitat de la seva expulsió a través de la institucionalització de la criminalització de les persones pel sol fet de no disposar de permís de residència

Diferents organitzacions i organismes han denunciat les vulneracions de drets humans que es produeixen tant a l'interior de tots els existents a la resta d'Espanya (Barcelona, Madrid, València, Múrcia, Algeciras i Tenerife).

El 2018, el nombre de persones efectivament repatriades entre les tancades en un CIE, va aconseguir xifres rècord, no conegudes des de

2009 i 2010, les menors xifres observades des de 2015, responen a un canvi en la dinàmica d'internament: al CIE comencen a tancar-se a les persones novingudes per a ser retornades (devolucions en calent), en lloc de servir per aplicar procediments d'expulsió a les que ja es trobaven en el territori. Lamentablement, diverses persones han mort a alguns CIEs.

Al mateix temps i contrari a les demandes de fer desaparèixer aquests centres, hi ha un pla ideat per Juan Ignacio Zoido, exministre de Interior del Govern d'Espanya, i que Fernando Grande-Marlaska, actual ministre de l'Interior, manté pressupostat a Algeciras la futura construcció d'un nou CIE, el de Botafuegos, a Algeciras.

Tan sols comptem amb un exemple d'aquest tipus de gran centre, que suposaria un avanç en les garanties per oferir una acollida humanitària temporal.

Per totes aquestes vulneracions dels drets de les persones, les Campanyes de CIEs No denuncien l'opacitat que envolta la seva gestió, al costat de les condicions d'absoluta insalubritat existent als CIEs. A més cal afegir-hi les habituals pràctiques per part dels policies, com l'omissió d'auxili davant necessitats mèdiques, així com les vexacions, insults, tortures i maltractaments, que han portat a morts. També es recorda que s'ha registrat en nombroses ocasions la presència de menors i dones víctimes de tracta, i també s'ha impedit que persones poguessin accedir al dret de sol·licitud d'asil.

Cap persona és il·legal
ni CIEs, ni CATEs
Tancament immediat
de tots aquests centres

Rosalia Molina

membre d'Ensomrem Fronteres

Contra les violències masclistes

Autoorganització

Anarcofeminista

Com cada 25 de novembre -Dia internacional contra les violències masclistes- dones d'arreu del món ocupem els carrers per cridar que no volem més violències contra les dones. Reivindiquen el dret a una vida lliure de violències.

Per això un altre any més hem sortit al carrer aquest 25N, i hem tornat a alçar la veu contra qualsevol tipus d'agressió per qüestió de gènere. Hem sortit amb molta força i de manera multitudinària, juntes i valentes, fent una xarxa sòlida de sororitat global, perquè juntes som més fortes.

Aquest 25 de novembre les feministes juntes i diverses hem omplert els carrers i hem aixecat les nostres veus, per exigir i construir unes vides lliures de violències; conscients que les violències masclistes representen una greu i sistemàtica vulneració dels drets humans de més de la meitat de la població. Les violències masclistes (contra moltes dones, criatures i joves, lesbianes, transexuals, bisexuals, transgènere, intersexuals, amb diversitat funcional, de diferents orígens, cultures, creences i religions...) legitimen i perpetuen les desigualtats en un sistema heteropatriarcal, capitalista, colonial i racista basat en mecanismes de control i poder sobre els nostres cossos i les nostres vides.

Des del l'any 2013, ja són més de mil dones assassinades al nostre país i milions al món.

Uns assassinats que són permesos per un Estat masclista i patriarcal, que ens veu a les dones com a objectes a explotar en tots els àmbits de la vida. Un sistema patriarcal que deixa al carrer assassins, que després de violar i assassinar les dones, després de complir una condemna irrisòria, estan en llibertat i exercint la seva professió.

Dones que pateixen maltractaments, i que veuen com a única sortida el suïcidi en no aguantar més la pressió, les amenaces i l'assetjament. Dones que també estan vivint el maltractament institucional per part de la justícia, on les seves morts no computen com assassinats per aquest Estat i sistema tan culpable com el mateix assetjador per continuar permetent que això succeeixi impunement.

Menors que també són víctimes dels feminicidis o deixats en situació de desemparament i que tampoc es comptabilitzen com a víctimes de violència de gènere. I això té un nom molt clar: terrorisme masclista.

Nocallarem davant d'aquesta violència i maltractament institucional, i continuarem denunciant i expressant el nostre rebuig a un sistema judicial inoperant, que revictimitza i fins i tot criminalitza a les dones, i a les decisions judicials que neguen sistemàticament la gravetat de les violències masclistes contra les dones, lesbianes i trans. Cridem ben fort que la justícia és patriarcal i no pararem fins aconseguir canviar-la. I continuarem denunciant i lluitant per a canviar aquest ordre patriarcal, capitalista, racista i colonial.

Volem expressar el nostre més enèrgic rebuig davant les violències masclistes i les seves diverses expressions que colpegen la vida de totes i que continuen imparables. Les violacions, les agressions

sexuals, l'assetjament, els feminicidis, siguin a casa, al carrer, a l'escola, a la feina, a internet, a les institucions, o a grups religiosos, socials i polítics, no són fets aïllats sinó que responen a un mandat patriarcal i basat en les desiguals relacions de poder existents.

Volem expressar la nostra indignació per les respostes que es donen des de les institucions públiques tant a nivell estatal, com autonòmic i local. Denunciem els sistemàtics incompliments de les seves obligacions en relació a la prevenció i a l'educació, les retallades, la insuficiència dels recursos existents, la manca de circuits d'abordatge integral de les violències i de formació de professionals, el persistent biaix patriarcal de la justícia, la insistència de determinats grups polítics a negar les violències masclistes, que fins i tot arriba al control i persecució de treballadores que donen atenció a dones supervivents, etc.

Exigim la responsabilitat política que posi l'accent en la prevenció de les violències i la recuperació de les dones, lesbianes i trans que les han viscut. A vegades les violències masclistes i el rebuig social que generen són utilitzades per a enfortir discursos i polítiques merament policials i punitives. Aquestes mesures no serveixen si no es complementen amb accions per una educació afectiva i sexual que posi el focus en canviar el model de masculinitat imperant, que inclogui, sense estereotips, les diversitats sexuals i les diferents identitats i expressions de gènere. Cal formar els nens, les nenes, adolescents i joves contra les masculinitats violentes, possessives i dominants. Cal excloure els tòpics de l'amor tòxic-romàntic.

Denunciem també la manca d'una adequada protecció a la integritat i la llibertat d'expressió davant els atacs masclistes als espais virtuals, que tenen per objectiu anular la participació sociopolítica de les dones, lesbianes i trans, i que són una forma més de violència patriarcal. A les xarxes socials es desenvolupen conductes verbals agressives contra aquelles persones que difereixen del cànon normatiu heteropatriarcal, violències sexuals i experiències associades al mite de l'amor romàntic.

En les violències masclistes, els mitjans de comunicació hi tenen una important responsabilitat social, que cal denunciar i lluitar per a canviar-ho. També a nivell laboral, exigim i lluitarem per aconseguir que a totes les empreses existeixin protocols de prevenció i eradicació dels assetjaments sexuals i assetjaments per raó de sexe.

Cada dia ens presenten, com una cosa quotidiana, que vagin sorgint "manades" de violadors i agressors, fent, a més, al·lusió a la culpabilitat de la víctima (no es va defensar prou, no portava una roba adequada; era tard, etc.). No volem haver de defensar-nos, no volem tenir por, volem viure lliures i tranquil·les. Manifestem el nostre rebuig a les recomanacions "d'una política

de la por" vers les dones i la seva seguretat, com si es tractés d'un estat d'emergència.

Estem en un moment d'autodefensa, autoorganització i alerta feminista davant d'aquestes violències. Les multitudinàries manifestacions dels últims 25N i 8M, i la capacitat de resposta al carrer sempre que hi ha una situació de violència masclista, dona la mesura del grau d'apoderament de les dones i del seu exercici de les llibertats. Ens manifestem a favor de l'autoorganització i l'autodefensa anarcofeminista per a contrarestar el missatge de la por que ens volen inocular en els nostres cossos, perquè ens voldrien, una altra vegada, submises i tancades en l'àmbit privat.

Unirem les nostres forces contra aquesta xacra que ens està matant. Fem una crida a la mobilització social, a l'organització i a continuar lluitant tots els dies, per plantar cara, amb fermesa, a aquest sistema neoliberal, capitalista, patriarcal i masclista que considera a les dones poc més que un objecte sexual a la seva plena disposició. Les unes al costat de les altres, practicant l'autoorganització, l'empoderament i l'autodefensa feminista, diem prou a les violències masclistes i ens donem suport per gaudir de vides i relacions lliures.

Vives, lliures i combatives Cap dona més assassinada

Ens mantindrem sempre juntes, amb les amigues, germanes, mares, filles, amants i veïnes, amb les companyes de classe, de feina, amb les companyes de vagó al tren, amb el col·lectiu de dones del poble, o del barri. Davant de qualsevol agressió: autoorganització, acció directa, autodefensa, sense por, sense sentiment de culpa.

Volem expressar també la nostra solidaritat i suport a les dones que en aquests moments lluiten per la defensa dels seus drets i els dels seus pobles, per una vida digna de ser viscuda a: Rojava, a l'Equador, a Xile, al Líban, a Haití, a Algèria, a Palestina, a Catalunya... i a totes les dones preses, represaliades, exiliades....
Vives, lliures i combatives
Cap dona més assassinada

Prou Violències!
Per tu,
per nosaltres,
per totes

Rosalía Molina

Dones Llibertàries

Las Palancas

L'atracció de la mare terra

Després del viatge des de Barcelona i la pernoctació a Oviedo, el dia 9 d'agost, emprenem, en cotxe, el camí sud-oest cap a Belmonte de Miranda on ens allotjarem a l'Hostal Calzada Romana.

Belmonte de Miranda, bressol de la conca del riu Piquiña té com a reclam turístic a més del gaudi de les muntanyes, camins, senders i riu, la pesca de la truita i el salmó, la reserva de llops en llibertat i el museu aurífer.

A l'habitació de l'hostal estant, arriba la frescor i el borbolleig del riu Piquiña que baixa esplendorós formant una conca verda i frondosa. A la seva riba s'esglaonen les cases i la carretera marca l'eix vertebrador per unir els pobles del Concejo.

L'endemà, ens trobariem amb les nostres amigues d'Alceu, Maruxina, Rosario i Joven per anar a Las Palancas. Per tal de compartir l'esmorzar amb elles van comprar al poble empanada i unes ampolles de sidra.

El dissabte 10 d'agost, carregades d'il·lusió enfilem carretera amunt fins trobar l'església del poble de Quintana a la parròquia de la qual pertany Alceu i vuit pobles més. En ella s'hi enregistraven els esdeveniments vitals dels seus habitants. Actualment els manuscrits d'aquells assentaments estan dipositats en l'Arxiu diocesà d'Oviedo, on tenim previst anar per seguir la recerca.

Al davant de la parròquia hi ha un petit cementiri. Maruxina ens explicà que en el terra estan enterrades les nostres avantpassades. La meua germana Elvira i jo agràides de viure aquells moments, meditàrem sobre la terra negra i eixuta que acollia els cossos dels rebesavis Francisca i Jose i la besàvia Celestina. Tot unint les mans prenguerem contacte amb la solitud i l'energia que transmetia aquell lloc. I en el pensament l'àvia Elvira que, malauradament, reposa en lloc desconegut.

Fora ens esperaven les nostres amigues i plegades pugem en cotxe cap a Alceu. Situat 550m sobre el nivell de mar, té un cens de 20 habitants i quatre d'ells ramaders que compten amb 400 caps de bestiar. Parem al poble per caminar pels seus carrers costeruts, veure les velles cases, algunes refetes de fa poc, i les restes de quadres i hórreos. Algunes veïnes s'acosten encuriosides per saber qui som. Ens complau la conversa perquè expliquen records dels orígens i taffereries dels habitants de les cases la majoria dels quals viuen fora del poble. De nou al cotxe prossequim el camí cap a "las brañas" de Las Palancas, zona de pastura del bestiar, on ens esperava la festa.

Conèixer Las Palancas, el seu entorn i la gent que s'aplegava a la festa anual d'agost tenia un emotiu significat per mi d'estimada companyia i propòsit assolit.

La festa de l'aplec omplia d'alegria la gent originària dels pobles del Concejo o descendents de les emigrades a Oviedo o Madrid. Grans, joves i infants es lliuraven a gaudir-la. Es coneixien i rememoraven les bones estones passades en aquells prats en la trobada del segon diumenge d'agost, d'ençà cinc anys.

Joven recordava les seves vivències: havia portat a pasturar el bestiar a aquells prats des de ben petita: -Este era nuestro prau y yo era pastorina. Era mi paraíso- ens deia.

Rosario, mare de Maruxina, a qui havia conegut en una trobada de dones de la CGT, ens mostraven els recons i senders que, sortejant brucs i esbarzers, formaven part de les caminades pels cims de Las Palancas, al peu de la penya Manteca. Des d'aquells penyalars s'albiraven cap al sud els cims de la comarca de Somiedo i les conques del riu Piquiña i Narcea. Amb tristor observàrem com les muntanyes d'enfront havien mutat el color verd dels seus prats per cabellera terrosa a causa de l'explotació minera que feia segles arrencava a la terra la seva preuada riquesa: l'or.

Es preveia pluja però el sol va lluir llargues estones i gaudirem de la companyia, el menjar i el beure; de les converses amb anècdotes de les contrades, la música i el ball.

Carme Álvarez
Militant de Dones Llibertàries

El laberint llatinoamericà

Societats en moviment frenades per la violència de l'Estat

Quan mirem a Amèrica Llatina des d'Europa moltes vegades ho fem des de la romantització social i cultural, i en molts altres nivells, aplicant una bona dosi de guevarisme panamericà. D'aquesta manera llegim les conjuntures polítiques en una clau que de vegades no corresponen a la complexa realitat llatinoamericana, infantilitzem les seves poblacions i deïfiquem personatges progressistes. La negra ombra estatunidenca sempre està darrere de la complexa partida d'escacs en sòl americà, i no obstant això no tot val afirmant: que terribles són els iankis i les seves urpes contra Amèrica Llatina! Un clixé que redueix la confrontació social a l'amenaça d'un enemic extern, i impedeix la consolidació d'un moviment popular fort contra qualsevol classe de corporativisme autoritari intern. La realitat a Llatinoamèrica és que des de finals dels anys 90 s'està duent a terme un procés de consolidació d'una classe mitjana consumidora dins de la lògica del capitalisme global. Mentre que al mateix temps es posen en marxa fortes economies d'extractivisme, que no és més que l'acumulació de riquesa per robatori i despulla, vinculat a la destrucció del teixit social. Aquesta estratègia es fa aplicant polítiques econòmiques neoliberals amb diverses tàctiques; però sobretot s'exerceix alienant de manera forçada els territoris a les poblacions i alhora la capacitat de sobreviure pels seus propis mitjans.

La lectura macropolítica que podem fer en aquestes dues dècades del segle XXI a Llatinoamèrica continua sent dicotòmica; i si bé la lluita és de classes socials no significa que no calgui tenir en compte més elements. A nivell internacional podem comprovar la tendència de governs dretans hereus d'una tradició autoritària reminiscència de velles dictadures aplicant un puny de ferro implacable i criminal. D'altra banda, trobem governs progressistes que si bé comencen la seva marxa fetillant a moviments socials esquerrans, es converteixen en peces fonamentals de les reformes neoliberals endolcides.

D'aquesta manera alguns països que han tingut o tenen experiències de governs d'aquest segon tipus com per exemple Evo Morales, Rafael Correa, Lula Da Silva, o López Obrador, són un potent desactivador de l'oposició des de baix i a l'esquerra. Potser algunes veus podrien incloure un factor gens rebutjable, i és que les expectatives ideals d'emancipació dels pobles a Amèrica xoquen de front amb una realitat global que les supera en si mateixa; però això no els dona a aquests governs progressistes la legitimitat per a qualsevol acció sense una crítica i un descontentament popular.

Un cop contra els pobles a Bolívia

El cas bolivià és reflex d'això que es ve comentant perquè retrata aquesta segona cara dels conflictes a Llatinoamèrica, i la seva difusió mediàtica a la resta del món amb clares manipulacions i suport als sectors més reaccionaris. Quan un conflicte

social com a resultat de la confrontació econòmica de classes (el paquet de mesures del FMI a l'Equador, o la pujada de la tarifa del metre a Xile) esclata en un país governat per la dreta tenim ben clares les nostres posicions. No obstant això, quan el conflicte esclata per una qüestió de política institucional, amb interessos geoestratègics internacionals complexos, i un president que en la dècada passada va ser progressista però ja no representa als moviments populars; la nostra posició bascula entre la confusió i la ràbia. Una qüestió és evident, i és que quan el poble pateix a mans de forces repressives estatals i l'amenaça un autoritarisme racista i ultradretà, hem de tenir ben clar qui és el subjecte polític revolucionari a defensar.

Els moviments socials indigenistes i col·lectius anticapitalistes bolivians fa ja temps van deixar de creure en les bondats del govern presidit per Evo Morales. Si bé els indicadors de millores socials van ser irreprotxables durant els seus primers anys des de 2006, diverses qüestions van generar un cisma entre aquesta oposició anticapitalista i el primer president indígena de Bolívia. La ruptura amb les comunitats indígenes precisament és coneguda des de fa ja temps pel seu projecte de llei per a ampliar la frontera agrícola en zona natural, i el permís dels focs per a eliminar bosc per a ser habilitat com a territori agrícola o de plantació. D'altra banda, la creació d'una nova oligarquia de poder ha facilitat l'aparició de corrupció als nivells mitjans i alts del govern. A més, Evo Morales va decidir presentar-se a un quart mandat presidencial, malgrat haver perdut el referèndum de reelecció al febrer de 2016. Aquestes últimes qüestions són enarborades fonamentalment per una oposició reaccionària, blanca i propietària. Mentre que els moviments populars centren les seves crítiques i protestes contra Evo en la qüestió de l'abandó del progressisme, i l'evidència que no representa avui dia els interessos del poble treballador bolivià.

La seva renúncia com a president del govern, al costat del vicepresident Álvaro García Linera, per l'increment de les protestes populars des de les eleccions del passat 20 d'octubre acusats de frau electoral, va ser aprofitat immediatament per a l'assalt per la força dels sectors dretans més autoritaris. Una part de la policia, i de l'exèrcit, al costat dels quadres polítics que defensen la creu i la corredoria de sang s'han fet amb el control polític del país amb la connivència de la comunitat internacional. L'última mesura adoptada per l'autoproclamat govern de la senadora Jeanine Áñez confirma aquesta deriva perillosament ultradretana. S'ha aprovat un decret per a eximir a les forces repressores de qualsevol responsabilitat penal en els assassinats que cometin contra el poble. Igualment, policies en diverses parts del país, aliats amb aquests sectors ultradretans, van cremar whipalas, la bandera que representa a les comunitats andines, en una clara amenaça contra la societat boliviana. La matança el passat 15 de novembre a Cochabamba d'almenys set activistes per part dels militars va obrir el camí d'un conflicte obert i declarat contra el poble que es manté fins a l'actualitat.

“La negra ombra estatunidenca sempre està darrere de la complexa partida d'escacs en sòl americà”

La resistència a aquesta situació ja supera una simple defensa o rebuig a Evo Morales, alguns sectors populars oprimits, entre altres, organitzacions de dones, estan preparant una lluita enfront d'aquesta reacció repressiva que desitja instal·lar-se al país bolivià. La sortida digna per a Bolívia no passa per la petició del retorn d'Evo Morales, exiliat a Mèxic, devem desacralitzar els presidents llatinoamericans amb un passat progressista, no és una baralla per la cadira presidencial, és per la dignitat dels pobles. Ara li toca quedar-se allà perquè sigui el moviment pagès, les comunitats originàries, les centrals obreres i les dones, els qui portin endavant aquesta lluita. Amèrica Llatina està en un període generalitzat de revoltes on té l'oportunitat d'establir les bases d'unes societats en moviment plurals i que portin als últims termes la confrontació de classe contra el neoliberalisme extractivista per la lluita del territori.

Ángel López

Article publicat a El Salto

De la ràbia popular a l'alternativa revolucionària

El 18 de juliol de 2019 l'Institut Nacional d'Estadístiques va informar el país que el sou mitjà de la població xilena ascendeix a 379.673 pesos, és a dir, la meitat dels xilens sobreviu de manera precària amb no més de 520 dòlars mensuals. En canvi, l'1% més ric de la població (unes 170 mil persones) concentra el 33% de la riquesa total. Aquest mateix 1% més ric de Xile rep 2,6 vegades més ingressos que l'1% més ric a països com els Estats Units, Canadà, Alemanya, el Japó, Espanya i Suècia.

Però, com si no n'hi hagués prou amb l'evidència d'aquesta desigualtat, les autoritats del govern van mostrar a la població més humil, el seu despreci i la seva falta d'escrúpols. D'aquesta manera, el ministre d'Economia, Juan Andrés Fontaine, quan a començament d'octubre va comunicar l'augment del bitllet de metro, va recomanar els treballadors "aixecar-se més d'hora" per tal de d'accedir a tarifes reduïdes. Alhora, el seu homòleg d'Hisenda, Felipe Larraín, els va suggerir "comprar flors", ja que aquestes havien baixat de preu al setembre. Aquest menyspreu cap a la població més pobra, difereix àmpliament de la que aquesta classe política adopta quan tracta amb delictes comesos pels poderosos. Així, xilens i xilenes tenen ben present el "judici abreujat" que va beneficiar els empresaris i els dirigents de la Unió Demòcrata Independent en el cas de frau fiscal conegut com Penta (2013/2015), i que va culminar amb penes que consistien en el fet que els principals inculpats assistissin a classes d'ètica. Xilens i xilenes han estat testimoni, també, dels desfalcs milionaris de fons públics protagonitzats pels alts comandaments de Carabiners i l'Exèrcit (2017), així com de les col·lusions empresarials de la indústria farmacèutica, del paper higiènic i de processadors de pollastres, entre moltes altres. Tot això en una societat en la qual els drets socials dels més humils (educació, salut, habitatge, previsió social, etc.) es troben sistemàticament negats.

Aquesta vegada els treballadors i la resta del poble es van cansar. Es van cansar de l'explotació, la misèria, el maltractament, la discriminació, l'abús i la burla. Com en moltes altres ocasions, van ser els joves els primers a sortir als carrers, ocupar les estacions de metro, desbordar els torniquets per evitar el pagament dels passatges del transport públic. Però després, les seves mares i pares, i els seus avis i àvies es van prendre la nit al ritme de les casseroles i a la calor de les barricades. Manifestacions multitudinàries i bullicioses van ocupar l'espai públic i van superar completament la capacitat repressiva de l'Estat. El càrrec de torn va decretar –com probablement ho hagués fet qualsevol altre representant de les classes dominants– l'estat d'emergència, va treure –igual que la dictadura al seu moment– els militars als carrers i va imposar un estricte toc de queda. Més de 1.200 detinguts, més de 88 persones ferides i aproximadament 18 mortes (diverses d'elles assassinades per la maquinària repressiva) és el balanç parcial de les mobilitzacions.

La premsa oficial, vergonyosament alineada amb els poderosos, ha posat l'accent en els desbordaments delictius, sense discutir ni analitzar les causes profundes que van incubar i van detonar el malestar social. Ni tan sols ha intentat aprofundir en les circumstàncies en les quals van perdre la vida les

persones caigudes, les identitats de les quals, fins i tot, es desconeixen fins al moment. Per a aquesta premsa escombraria, els comunicats oficials són un antecedent suficient.

Malgrat la repressió, malgrat la desinformació, malgrat les maniobres espúries dels qui van administrar el sistema en el passat i avui pretenen obtenir rèdits de les protestes, els treballadors i la resta del poble continuen mobilitzats. Les reivindicacions són àmplies i es troben escassament formalitzades. Són part d'una intuïció estesa, que posa de manifest que les coses no van bé, que és necessari canviar-les, però sense major claredat respecte de l'orientació i l'extensió d'aquest canvi. Es fa imprescindible que les organitzacions populars, aquelles que s'han articulat entorn de la Central Classista de Treballadors, assumeixin rols més protagonistes en la vertebració local, regional i nacional de la protesta. No n'hi ha prou amb coordinar accions a través de les xarxes socials: és imprescindible coordinar políticament els objectius de curt i mitjà termini que ha de tenir la mobilització popular. Aquesta, com ha quedat àmpliament demostrat en la història, té fases: incubació, explosió, desenvolupament i esgotament. Podem estendre la fase de desenvolupament, però aquesta no és sostenible a mitjà o llarg termini i, com també indica la història, les ressaques de les derrotes solen ser amargues i profundes.

Aquesta explosió de ràbia i mobilització popular ens deixa diverses lliçons. Primer, que, malgrat totes les campanyes d'intoxicació mediàtica, el sistema neoliberal només s'ha arrelat superficialment en els sectors populars. Pels treballadors i la resta del poble, el model econòmic i social imposat per la dictadura i reafirmat pels successius governs civils és només una closca buida, mancada de solucions pels seus anhels i necessitats. Segon, que les pràctiques legalistes tradicionals, sobre les quals es va construir històricament l'esquerra, estan obsoletes. Ni la parlamentarització de la política ni els espais de la legalitat burgesa tenen res a oferir als sectors populars. Només la mobilització radical de masses i, especialment, les diferents formes d'acció directa trastocuen l'escenari polític, divideixen i atemoreixen la burgesia, i obliguen els seus lacais a retrocedir. Tercer, que sense organització i direcció revolucionària del procés polític, la revolta només es tradueix en una explosió de descontentament que, circumstancialment, obliga a un reajustament del sistema de dominació, però que, en rigor, no modifica els seus trets estructurals. Una sortida d'aquesta naturalesa no sols ens retorna a la marginalitat política, sinó que també accentua la desarticulació, el desarmament i la desmobilització del camp popular.

Les tasques són múltiples i urgents, i la més rellevant, sense cap dubte, és acompanyar els treballadors i la resta del poble en les seves mobilitzacions i demandes, però tenint clar que depèn dels revolucionaris i de les seves organitzacions la possibilitat de generar les condicions polítiques per avançar cap al canvi estructural que el país i la regió necessiten.

Igor Goicovic Donoso

Article publicat a VientoSur

“Es fa imprescindible que les organitzacions populars (...) assumeixin rols més protagonistes en la vertebració de la protesta”

L'impacte de la Revolució Russa i l'informe de Pestaña al II Congrés de la Internacional Comunista

En el Congrés del Teatre de la Comedia de Madrid els delegats dels sindicats de la CNT van debatre temes importants pel desenvolupament del moviment obrer espanyol, entre els quals figurava l'adhesió a la Internacional Comunista. Les intervencions més importants, tant a favor d'adherir-s'hi, com contràries, foren les d'Andreu Nin, Eleuterio Quintanilla, Salvador Seguí, Manuel Buenacasa i Eusebi Carbó. Quintanilla fou l'abanderat principal contra l'adhesió a la Internacional comunista: "La revolución rusa no encarna nuestros ideales; se trata de una revolución de carácter socialista. Su dirección y orientación no responden a las intervenciones de los trabajadores, sino a los partidos políticos. Bien que se procure impedir que las naciones centrales y occidentales de Europa acordonen y estrangulen al pueblo ruso, para lo que precisa buscar una inteligencia con los demás trabajadores del mundo; pero porque estimo política la Tercera Internacional opino y creo que la CNT no tiene por qué estar representada en ella".

Malgrat l'oposició d'alguns congressistes, la majoria de delegats estaven disposats a donar un vot de confiança a la III Internacional. Salvador Seguí, digué: "Compañeros: para nosotros, el hecho ruso es algo asombroso, es algo gigantesco, que nosotros únicamente debemos admirar. Innegablemente, lo decía aquí de manera admirable el camarada Quintanilla, el hecho ruso, como todos los grandes hechos que registra la Historia, tiene sus defectos, aunque también tiene grandes virtudes; pero el hecho ruso no debe servir para señalar aquí ni filias ni fobias; ni éstas ni las otras tendencias; debe servir, a nuestro humilde entender, para sacar lecciones y consecuencias".

Per una altra banda, Andreu Nin, defensava l'adhesió: "Soy un admirador de la revolución rusa porque ella es una realidad. Soy partidario de la III Internacional porque ella es una realidad, porque por encima de las ideologías representa un principio de acción, un principio de coexistencia de todas las fuerzas netamente revolucionarias que aspiran a implantar el comunismo de una manera inmediata".

El Comitè Nacional de la CNT resumia la ponència aprovada pels delegats del Congrés: "Primero: Que la Confederación Nacional del Trabajo se declare firme defensora de los principios que informan a la Primera Internacional, sostenidos por Bakunin. Segundo: Declara que se adhiere, y provisionalmente, a la III Internacional, por el carácter revolucionario que la preside, mientras se organiza y celebra el Congreso Internacional en España, que ha de sentar las bases por las que ha de regirse la verdadera Internacional de los trabajadores. El Comité Nacional. Madrid, 17 de diciembre de 1919".

Sobre l'adhesió de la CNT a la III Internacional, diversos militants, dirigint-se al Congrés, manifestaven: "Los delegados que suscriben,

teniendo en cuenta que la tendencia que se manifiesta con más fuerza en el seno de las organizaciones obreras de todos los países es la que camina a la completa, total, absoluta liberación de la humanidad en el orden moral, económico y político, y considerando que este objetivo no podrá ser alcanzado mientras no sea socializada la tierra y los instrumentos de producción y de cambio, y no desaparezca el poder absorbente del Estado, proponen al Congreso que, de acuerdo con la esencia de los postulados de la Internacional de los trabajadores, declare que la finalidad que persigue la Confederación Nacional del Trabajo en España es el comunismo libertario".

Àngel Pestaña fou enviat com delegat de la CNT al II Congrés de la Internacional Comunista i al I de la Internacional Sindical Roja. A Rússia es va entrevistar amb els màxims dirigents soviètics (Lenin, Trotsky, Zinoviev, Luzonsky...). La proposta dels líders soviètics era que la CNT esdevingués el Partit Comunista d'Espanya, Pestaña va manifestar que la CNT era un moviment autònom que aspirava a l'emancipació dels treballadors a través del comunisme anàrquic. Al seu retorn va presentar un informe on discrepava de la revolució soviètica. Pestaña, igual que altres delegats anarcosindicalistes, va manifestar que acceptarien el comunisme, però sense dictadures, ni dictadors. Pestaña, també mantenia aquesta actitud: "Tres extremos de los que abarca el documento, van a ser objeto de un examen tan rápido como concreto, ya que sobre ellos la organización que yo represento aquí ha tomado acuerdos concretos que se separan totalmente del punto de vista que en él se mantiene. Son estos: el "politicismo", la conquista del poder y la dictadura del proletariado".

Àngel Pestaña a Moscou va fer una defensa a ultrança dels principis anarcosindicalistes acordats en el Congrés de la Comèdia. Argumentava que la finalitat de la CNT era la implantació del comunisme llibertari i que acceptava cooperar amb les organitzacions revolucionàries que anessin en contra del règim capitalista, però, segons Pestaña, el proletariat de cada país es reservava el dret de fer-ho com i quan ho cregués convenient. El Congrés va canviar d'escenari, passant de Moscou a Petrograd, celebrant-se al Palau "Támide" (la Duma dels temps dels tsars). Els delegats van ser-hi traslladats en trens especials. El Congrés va ésser presidit per Lenin i Zinoviev va obrir la sessió. A continuació alguns delegats van prendre la paraula, entre ells, Pestaña. El delegat espanyol, després de fer una sèrie de crítiques als punts fonamentals de la III Internacional, va intentar buscar la manera de fer possible l'aliança del proletariat en base de l'acció revolucionària. Pestaña, va defensar, sobretot, la unió del proletariat vers l'emancipació de la classe obrera, manifestant que la revolució soviètica havia projectat un poderós raig de simpatia entre els obrers de tot el món i que seria dolorós que per discussions banals es trenqués aquesta simpatia. Però en un dels seus escrits sobre la Tercera Internacional va manifestar: <<El Partido Comunista, una vez dueño del poder, decreto que quien no pensara en comunista, pero comunista según su comunismo, no tenía derecho a pensar.>> Malgrat això, la CNT va continuar dins de la Internacional Comunista fins el 1922.

Les sanguinàries jornades de maig de 1937 a Barcelona

Els decrets de la Generalitat del 4 de març de 1937 creaven un Cos Únic de Seguretat (format per la Guàrdia d'Assalt i la Guàrdia Civil) i dissolien (en un futur immediat) les Patrulles de Control. Aquests decrets van provocar la dimissió dels consellers cenetistes i una greu crisi de govern.

A l'assemblea de la Federació Local de Grups Anarquistes del 12 d'abril de 1937, radicalitzada per la invitació realitzada a les Joventuts Llibertàries i als delegats dels comitès de defensa, es va exigir la retirada de tots els cenetistes de qualsevol càrrec municipal o governamental i es va crear un comitè insurreccional. En aquesta radicalització havien tingut un paper destacat Julián Merino, Pablo Ruiz i Juan Santana Calero.

El 15 d'abril, després d'una llarga i difícil negociació, Companys i Escorza pactaren personalment una sortida a la crisi i la formació d'un nou govern (amb l'entrada com a conseller del cenetista Aurelio Fernández). L'assassinat d'Antonio Martín a Bellver de la Cerdanya, el 17 d'abril de 1937, va suposar la ruptura del pacte tan laboriosament aconseguit. Escorza va donar l'alarma als comitès de defensa al revelar la informació sobre un proper cop de força del bloc contrarrevolucionari. Escorza va fer saltar la guspira, però es mostrà contrari a una insurrecció que considerava prematura i mal preparada, sense objectius ni coordinació. La provocació del 3 de maig, quan Eusebio Rodríguez Salas assaltà la Telefònica, mobilitzà els comitès de defensa, que en dues hores declararen la vaga revolucionària, es van apoderar de tots els barris obrers i aixecaren barricades al centre de la ciutat i als punts estratègics. Els comitès superiors cenetistes (especialment Eroles i Asens) intentaren controlar els comitès de defensa, però van ser desbordats i no ho van aconseguir.

El matí del 4 de mai Julián Merino va convocar una reunió del Comitè Regional, aconseguint que es formés un Comitè Revolucionari de la CNT (format per Merino, Ruano i Manzana) i dues comissions per a coordinar i estendre la insurrecció. En aquesta mateixa reunió es va nomenar una delegació cenetista, encapçalada per Santillán, per a negociar al Palau de la Generalitat una sortida pactada. La CNT jugava amb dues baralles: la insurreccional i la negociadora; Companys (president de la Generalitat) i Comorera (secretari del PSUC) només jugaven amb la baralla de la provocació, amb el precís objectiu d'aconseguir l'aniquilació dels insurgents, la debilitació de la CNT i un govern fort.

La tarda del 4 de maig, els treballadors revolucionaris barcelonins, armats a les barricades i disposats a tot, no van ser derrotats pel PSUC, ni per ERC, ni per les forces d'ordre públic del govern de la Generalitat. Foren sotmesos pels missatges apaivagadors de la ràdio. L'intent revolucionari de trobar una coordinació i un objectiu precís a la insurrecció en curs fracassà. Quan tota Barcelona era ja una barricada, els obrers en armes foren vençuts i humiliats pels missatges radiofònics dels comitès superiors cenetistes, i molt especialment pel discurs del petó de Joan Garcia Oliver.

El 5 de maig, al migdia, Sesé, quan anava a prendre possessió del seu càrrec de conseller, fou tirotejat des del Sindicat d'Espectacles de la CNT, al no atendre el cotxe en que viatjava l'alt del control d'una barricada. Companys, en represàlia, ordenà repetidament a l'aviació que bombardegés els quaters i edificis en poder de la CNT. Els Amics de Durruti llençaren una octaveta que intentava donar uns objectius concrets a la insurrecció: substitució de la Generalitat per una Junta Revolucionària, afusellament dels culpables de la provocació (Rodríguez Salas i Artemi Aguadé), socialització de l'economia, confraternització amb els militants del POUM, etc. Els comitès superiors desautoritzaren immediatament aquesta octaveta, que va tenir la virtut de revifar la lluita a les barricades.

Els dies 5 i 6 de maig foren els de major auge de la lluita de carrer. Els conats cenetistes de treva, o abandó de les barricades, seguint les consignes radiofòniques i de la premsa, foren aprofitats pel bloc contrarrevolucionari per a consolidar posicions; fet que alhora provocà que els revolucionaris reprenguessin els combats i es tornés a les barricades.

El 7 de maig era evident que la insurrecció havia fracassat. Les tropes enviades des de València desfilaren per la Diagonal i ocuparen tota la ciutat. Començaren a desfer-se les barricades. Els comitès superiors, durant els dies següents, intentaren ocultar tot el succeït, arreglar les actes en procés de redacció i, en definitiva, evitar en allò possible la previsible repressió estalinista i governamental contra l'Organització i contra els protagonistes més destacats.

Si s'hagués de resumir el maig del 37 en una frase, aquesta hauria d'explicar que els treballadors revolucionaris, armats a les barricades i decidits a tot, foren abatuts per les crides a l'alt el foc emeses per la ràdio: Barcelona fou una insurrecció derrotada per la ràdio.

Conclusions

Per primer cop a la història, es va donar el cas d'una insurrecció iniciada i sostinguda contra la voluntat dels líders al que pertanyia la immensa majoria dels insurrectes. Però, tot i que una insurrecció pot improvisar-se, una victòria no (Escorza); i encara menys quant totes les organitzacions obreres antifeixistes es mostraren hostils al proletariat revolucionari: des de la UGT fins els comitès superiors de la CNT.

Només dues petites organitzacions, els Amics de Durruti i la SBLE, intentaren evitar la derrota i donar a la insurrecció uns objectius clars. El proletariat revolucionari barcelonès, essencialment anarquista, lluità per la revolució, inclús contra les seves organitzacions i els seus líders, en un combat que ja havia perdut al juliol de 1936, en el mateix moment en que deixà en peu l'aparell estatal i va baratar la lluita de classes pel col·laboracionisme i la unitat antifeixista. Però hi ha batalles perdudes que s'han de lliurar en benefici de les generacions futures, sense més objectiu que el de deixar constància de qui és qui, advertir el costat de la barricada en que es troba, assenyalar on estan les fronteres de classe i quin és el camí a seguir i els errors a evitar.

Recomanacions

Música

Translúcid – Smoking Souls

El grup valencià Smoking Souls estan de tornada. Ha passat poc més d'un any des que va veure la llum "Paratges Preferits", la versió acústica de set de les seves cançons i dos des que sortís al carrer "Cendra i Or", l'àlbum que, sens dubte, va transformar la vida dels seus components. Ara, tornen amb un nou treball on s'aprecia a la perfecció l'evolució del grup, amb 11 cançons que no deixaran indiferent a ningú.

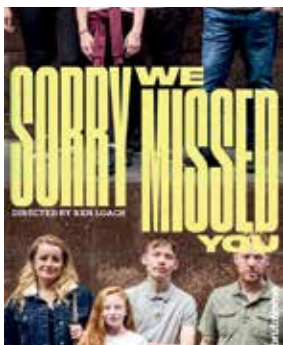
Literatura

Movimiento libertario y educación en España (1901-1939) – Emili Cortavirta

Durant les quatre primeres dècades del segle XX, el moviment llibertari (format per anarquistes, anarco-sindicalistes i simpatitzants) va construir un procés formatiu i educatiu radicalment revolucionari i alternatiu a la dominació de classe i a les estructures capitalistes. Des Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna, passant per les escoles i docents racionalistes de sindicats de la CNT i ateneus, fins l'aposta per un ensenyament públic activa, coeducativa i alliberadora (Escola Nova Unificada) durant la Revolució Social. El llibre es pot adquirir a 7,50 € a la web: <http://calumnia-edicions.net/> o en llibreries alternatives i llibertàries.

Cinema

Sorry we missed you – Ken Loach

L'última producció del cineasta britànic gira al voltant d'una família que ha estat lluitant per tirar endavant econòmicament des de la crisi de 2008. Un dia, una brillant furgoneta antiga apareix a la seva vida, oferint a la família l'oportunitat de crear el seu propi negoci. La tasca no serà fàcil, donada la circumstància que la dona treballa com a cuidadora. El film relata les vicissituds i les misèries viscudes per una família que intenta sortir-se'n, però que en podria representar moltes altres...

Les Receptes Damunt un cel de fil

(Restaurant vegetarià de Terrassa)

Ingredients

per a 4 persones

Per als rotllets

Mitja col tallada a la juliana (en trossets llargs i prims)
Dos porros tallats a la juliana
Dues pastanagues ratllades
250 g de tofu fumat
30 g de pinyons
100 g de brots de soja frescos
salsa de soja
olis d'oliva i gira-sol
sal i pebre
8-10 plaques per fer rotllets

Per a la salsa agredolça

50 cl de salsa de soja
50 cl de concentrat de poma líquid
100 cl de beguda de civada
un pessic de sal
una cullerada sopera de midó de blat de moro (maizena)

ROTLLETS DE PRIMAVERA AMB VERDURETES,
TOFU FUMAT, BROTS DE SOJA I SALSES DE
SOJA I AGREDOLÇA

Elaboració

Preparació de la salsa agredolça

Barregeu tots els ingredients —tret de la maizena— en una paella al foc i espereu fins que comencin a bullir una mica. Arribats en aquest punt, traieu una mica de líquid de la paella, afegiu-lo a la maizena que tindreu en un bol i remeneu fins que quedi una mescla homogènia, ben lligada, sense grumolls. Llavors aboqueu la mescla dins la paella i remeneu enèrgicament fins aconseguir la textura de salsa.

Preparació del sofregit per farcir els rotllets

Sofregiu amb una mica d'oli els porros i quan estiguin dauradets afegiu-hi la col, la pastanaga, els pinyons i un raig generós de salsa de soja. Quan la barreja s'hagi estovat, hi afegiu el tofu fumat, esmicolat prèviament amb les mans, i ho deixeu coure tot a foc lent durant uns vint minuts. Passats els vint minuts, hi afegiu els brots de soja frescos, remeneu el sofregit una mica i el deixeu refredar.

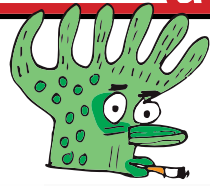
Preparació dels rotllets

Poseu el sofregit fred al mig de les plaques i esteneu-lo sobre una de les seves diagonals. Agafeu un dels vèrtex de l'altra diagonal, poseu-lo sobre el farcit i comenceu a embolicar-lo. Plegueu una mica els dos vèrtex que us queden a la dreta i a l'esquerra per tapar del tot el farcit i acabeu d'embolicar-lo fins a donar forma cilíndrica al conjunt.

Poseu els rotllets a fregir amb oli abundant o bé poseu-los al forn fins que agafin un color daurat. Emplateu els rotllos i cobriu-los de salsa agredolça... amb mesura.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT!

(HUMOR SOCIAL)

MOISÈS
C'est
MOI

El joc de paraules

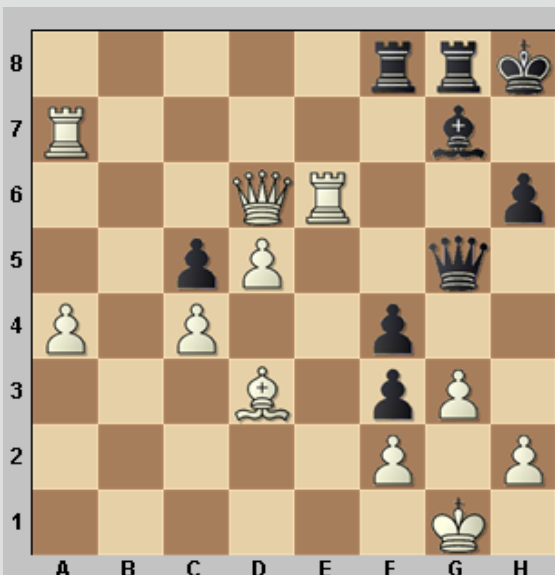
Quan l'estripa expressa dolor (de 8 lletres)

per @jocsdeparaules

Solució al problema anterior: Barricada

Escac

Blanques juguen i guanyen

A la partida jugada el 1997 a Zurich entre l'ucraïnès Vladimir Tukmakov (blanques) i l'alemany Maximilian Schmid (negres), s'arriba a la posició 34 (diagrama). En aquesta posició, amb totes les seves peces apuntant cap a l'enrocament enemic, Tukmakov va trobar una contundent maniobra que li proporcionà una victòria fulminant.

Solució al problema anterior:
26... De2! 27. Te1 (única, per tal de clavar la Dama i evitar el mat a g2 o h2). 27... g2+ i Aronian es retirà. (També hagués servit f2, ja que l'amenaça de coronar amb el mat posterior és la mateixa).

Sudoku

		4	6		8	5		
					7	6	2	9
6				2	5	8	4	7
	9	3	7		2		6	5
	7	5					8	
2	6	8			4			3
		6	8		9	7		2
	8			3		4		6
		2		7		3	5	8

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
2	3	4	5	6	7	8	9	1
3	4	5	6	7	8	9	1	2
4	5	6	7	8	9	1	2	3
5	6	7	8	9	1	2	3	4
6	7	8	9	1	2	3	4	5
7	8	9	1	2	3	4	5	6
8	9	1	2	3	4	5	6	7
9	1	2	3	4	5	6	7	8

“Van defensar la fàbrica com si fos seva”

Parlem amb Gerard Güell, secretari general de la CGT Alt Camp-Conca de Barberà. Ens explica l'experiència de la vaga guanyada el mes passat a la planta paperera i del creixement del jove sindicat, creat ara fa poc més d'un any.

Recentment heu guanyat una vaga important a Iberboard. Explica'ns com heu aconseguit doblegar la voluntat de la direcció.

La CGT ha jugat un paper d'empoderament de la plantilla, que és qui ha doblegat la direcció. Un treball de socialització de la vaga fent que la societat s'involucrés. En aquest cas el Casal Social de la Bretxa d'Alcover va fer una gran feina de difusió i ens va ajudar amb la logística del piquet. La solidaritat de les federacions de CGT, col·lectius anticapitalistes i persones particulars ens van ajudar molt a aguantar la planta parada amb les aportacions a la caixa de resistència, com també a subministrar llenya i menjar al piquet.

El primer dia és on la militància de CGT va jugar el paper més dur a l'obligar a parar contundentment la planta. Es van donar situacions tenses amb moltes anècdotes, com veure el cotxe del cap de producció marxar amb grua perquè algunes pedres li van tallar les rodes, fer un esmorzar davant els cotxes dels accionistes on van experimentar la qualitat del xoriç des del vidre del cotxe... Cal agrair a la militància que en cap moment de la vaga no va deixar sola la plantilla, anant al piquet moltes de les vegades després del seu torn de treball, van mantenir-se actius i solidaris en tot moment... van defensar la fàbrica com si fos seva.

Quina ha estat la tasca de la secció sindical de CGT?

La Secció sindical ha jugat el paper més important de la vaga, fent assemblees cada moment que podia, explicant les raons, i fent una tasca de conscienciació cap a la plantilla. El resultat de veure com el 99% dels operaris i administratius estaven parats davant la porta ho diu tot, l'altre 1% era el de RRHH que va entrar a firmar les nòmines i després es va unir al piquet. Van aconseguir tenir treballadores 24h davant la fàbrica, amb condicions climàtiques bastant dures.

Ara els ànims, suposem, estan aixecats?

Els ànims estan OnFire. Hem pogut recuperar l'antiga paperera catalana, un negoci de generacions històric, on les famílies estaven orgulloses de treballar allí i ara després de la vaga estan molt forts, la direcció ha fet un canvi d'actitud vers el comitè, ja que van veure que la CGT amb hostatges no negocia. Haver de readmetre al delegat LOLS va ser el que més els va doldre.

Parlem del sindicat. En poc més d'un any, el vostre sindicat ha augmentat en afiliació considerablement. En què es basa la vostra tasca sindical al territori?

No només fem tasca sindical, la CGT de Valls és un sindicat que fa tasques socials, la clau de l'augment té bases de socialització del sindicalisme, és tan fàcil com veure els nostres orígens i actuar com ells, fer un sindicalisme combatiu, antifeixista, i estar al mig del conflicte encara que això ens porti alguna imputació. Moure el sindicalisme per la part social és una tasca complicada, és ajudar a la gent del barri per uns serveis mínims bàsics, fer complir la llei 24/2015 de pobresa

energètica, estar en casos de desnonament, i assistència amb els serveis socials, fer campanyes com la de les joguines del Rock perquè cap nen es quedi sense joguines a les festes... molts actes i molta difusió.

Hi ha alguna recepta màgica?

Picar pedra cada dia. I tenir un local a peu de carrer ajuda molt. Al sindicalisme no hi ha màgia, hi ha fets, la recepta és senzilla, estar atent a les xarxes,

atent a les situacions del poble, estar al costat de les treballadores i actuar amb contundència sense cap mena de por, així també una de les claus no és presentar-se a totes les eleccions sindicals, sinó presentar-se només a les que realment podem assumir, no és guanyar en nombre d'afiliades sinó guanyar una bona militància.

Teniu algun conflicte obert ara mateix?

Estem tancant l'any amb més conflictes guanyats

que oberts, a les empreses sempre hi ha un conflicte o altre, però a l'àmbit local estem acabant de gestionar un conflicte de delictes contra els drets de les treballadores migrants, ja que hem detectat una empresa al polígon amb treballadors sense permís de treball. Ara mateix estem mirant de regularitzar la situació de 2 de les treballadores perquè tinguin una vida nova, que és el que buscaven en marxar del seu país en conflicte. En resum: portem un nou món als nostres cors.

www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega't aquí el full d'afiliació
Omple'l i porta'l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a:
afiliacio@cgtcatalunya.cat

